✝ Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini – 50 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul II, Nr. 9-10 (14-15)
15 August 1993

DIN SUMAR

Cine a finanţat revoluţia bolşevică pag. 4

Moldova în perspectiva unirii pag. 2

Ale cui sunt drepturile omului? pag. 5

Pelerin la Muntele Athos pag. 6

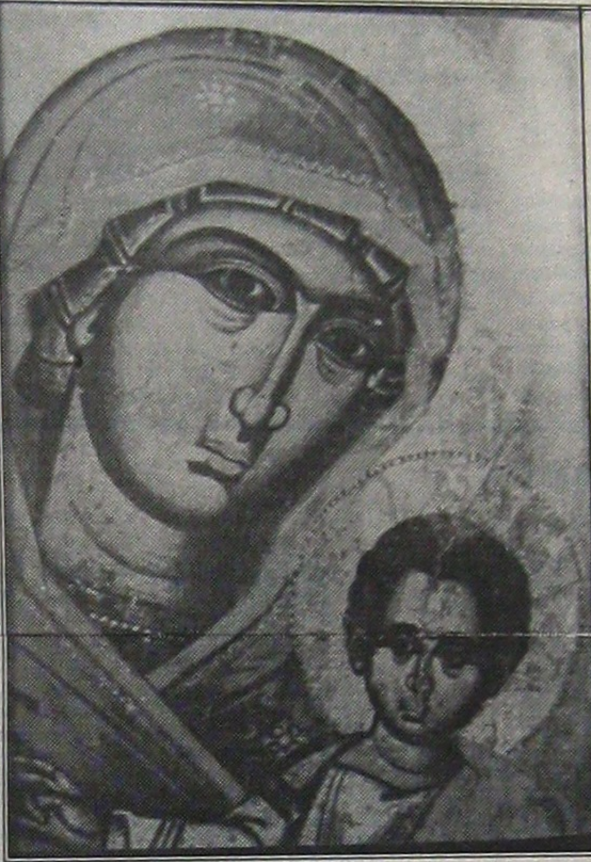

Rugăciune

Mihai Eminescu

Crăiasă alegându-te
Îngenunchem rugându-te,
Înalţă-ne, ne mântuie
Din valul ce ne bântuie;
Fii scut de întărire
Şi zid de mântuire,
Privirea-ţi adorată
Asupră-ne coboară,
O, Maică prea curată
Şi pururea fecioară,
Marie!

Noi, ce din mila sfântului
Umbră facem pământului,
Rugămu-ne-ndurărilor,
Luceafărului mărilor;
Ascultă-a noastre plângeri,
Regină peste îngeri,
Din neguri te arată,
Lumină dulce clară,
O, Maică prea curată
Şi pururea fecioară,
Marie!

„Înţelegerea profitabilă"

Pentru C. Vadim Tudor (ca şi pentru cercurile Puterii), Nicolae Manolescu este legionar atât prin familie, cât şi prin oculte „legături" cu MPR, despre care se ştie, nu-i aşa, că-i o organizaţie curat-legionară.

Dar şi pentru Manolescu, (ca şi pentru aproape întrega opoziţie) noi suntem tot „legionari", (deşi nu beneficiem de descendenţa domnului critic).

Numitorul comun, eticheta care rămâne, folosită ca mijloc de agresiune simbolică, este acuzaţia de „legionarism". Ciudat legionarism, dacă ne gândim la atacurile şi insultele la adresa MPR venite tocmai din partea... legionarilor lui Horia Sima, prin lamentabilele grupuleţe diversioniste gen *Gazeta de Vest* sau *Puncte Cardinale*.

Între timp, dl Iliescu, bănuim, se bucură de toate acestea deşi, credem, ar fi mai încântat să ne vadă la zdup pentru a nu-i mai aminti prin prezenţa noastră de spaimele tatălui d-sale, infractorul bolşevic Alexandru Iliescu. Semnificativ este că de aceleaşi spaime suferă, în egală măsură, atât fiul bolşevicului A. Iliescu, cât şi fiul legionarului Apolzan. Fiind decenii în şir printre profitorii „democraţiei" socialiste (azi „sociale", „liberale" sau „civice"), dnii Manolescu şi Iliescu se ridică isteric împotriva noastră, a tinerilor aflaţi pe baricada *democraţiei naţionale*.

Cine îşi mai aminteşte că democraţia aceasta, în care trăim cu toţii, tocmai tinerii le-au pus-o pe tavă, prin jertfa din Decembrie 1989. Democraţie care a ajuns, spre dezastrul Ţării, în mâna vechilor combatanţi pe frontul unităţii socialiste, aflaţi acum atât în PDSdR (FDSN), în PD(FSN), cât şi în PAC, PRM, PSM etc.

De la stânga revizionistă de tip ceauşist (PRM), până la „dreapta" liberalo-civică (PL -PAC), acelaşi politicianism demagogic menit să ascundă incompetenţa, necinstea şi iresponsabilitatea ce caracterizează în mare măsură „elita" politică de azi.

Pe spinarea unei populaţii redusă la neputinţă şi disperare, o haită de neofanarioţi s-a năpustit peste ţară. Toţi, lacomi de bani şi de onoruri, se grăbesc să se-ndoape din „democraţie". Se-mbrâncesc, se-njură, se zgârie, se-mbăloşesc reciproc, preocupaţi să se dovedească unii pe alţii fie securişti, fie trădători, fie ceauşişti, fie hoţi, fie toate la un loc. Şi toate acestea pentru... „democraţie" iar nu, Doamne fereşte, pentru vreun hartan mai acătării. Crescuţi într-o mentalitate şobolănească, tovărăşeii se aşează dezinvolt la masa democraţiei, care mai de care mai cu ifose, mai disident, mai anticeauşist„. Toată liota aceasta iresponsabilă se îndreaptă – lăsând după ea, ca un limax apocaliptic, o dâră unsuroasă de iz „democratic" – către o ţintă fixă: **ciolanul naţional - profitul.** Aici se află mult doritul „consens".

După ce s-au luat de gât unii pe alţii, după ce s-au acoperit de invective şi mizerii, politicianiştii partidelor reuşesc să ajungă rapid la înţelegere şi amor numai şi numai când le este ameninţat... profitul. Adversari ireductibili în doctrină şi afirmaţii domnii de azi, iată, se pot înţelege. Dl Manolescu a anunţat într-o manieră memorabilă cum trebuie să fie înţelegerea: **„Profitabilă".** Şi astfel, liniştea mult doritului consens prezidenţial e pe cale să se-nfiripe, tulburată doar de unele zgomote de decor datorate zvâcnelilor şi opintelilor din jurul ciolanului naţional.

Desigur, deranjăm însă noi, martorii acestui uriaş dezmăţ naţional. Deranjează şi chiar sperie o posibilă mişcare a împuşcaţilor şi batjocoriţilor, o posibilă trezire din morţi a unei mase aparent inerte, a unui grup social fluctuant - tinerii. Peste patru milioane, dintre care vreo cîteva mii implicaţi direct în proteste, demonstraţii, greve, tineri care au încasat din plin bâte, palme, gaze lacrimogene şi chiar gloanţe pentru singurul motiv că s-au ridicat împotriva acestei tagme de neofanarioţi.

De ce se sperie neofanarioţii de Mişcarea Pentru România? Pentru că MPR reprezintă tineretul român. Pentru că este o mişcare constituită şi condusă în totalitate de tineri. Pentru că, deşi fără mijloace materiale, fără sedii, fără nimic, a reuşit să existe, să se dezvolte şi să se păstreze independentă. Pentru că a creat un nou curent politic, **naţional-democraţia,** pentru că este o mişcare modernă şi democratică. Nu aşa-zisul nostru „extremism" îi sperie pe aceşti duşmani. Îi sperie tocmai faptul că MPR este o organizaţie cu adevărat democratică. Până şi prezidenţiala Procuratură Generală a fost forţată să recunoască acest adevăr, prin tăcerea penibilă ce a urmat ridicolelor semne de întrebare iliesciene.

Fără a avea nici o posibilitate de a ne apăra, de a replica, de a spune adevărul, am fost striviţi sub o avalanşă de zvonuri, bârfe, calomnii, încercându-se prin toate mijloacele scoaterea noastră, a tinerilor, din lupta politică. Pentru ca ei, tovărăşeii democratici, să poată dumica liniştiţi. Pentru „consens". Cu toate acestea, datele ultimelor sondaje de opinie atestă că Marian Munteanu este susţinut de peste 3% din populaţia cu drept de vot, iar Mişcarea Pentru România întruneşte opţiunile a 1% din alegători. Adică de peste 10 ori mai mult decât în 1992. Şi aceste procente cresc.

De-abia acum e limpede sensul „îngrijorării" preşedintelui Ion Iliescu şi rostul noii campanii pornite dinspre partea Opoziţiei. Acum e clar de ce reviste atât de diferite, izbucnesc aproape simultan atacul împotriva noastră cu mijloace scoase punct cu punct din manualul de tehnică a dezinformării. Nu este nimic altceva decât concretizarea „înţelegerii profitabile".

Astfel, deşi atacată atât dinspre „tabăra" Opoziţiei, prin presa „independentă", cât şi din direcţia „clasică" a Cotroceniului, prin Vadimii de serviciu, în ciuda tuturor demagogilor, Mişcarea Pentru România devine din ce în ce mai puternică.

Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, Mişcarea va creşte şi-şi va îndeplini misiunea pentru care a fost înfiinţată: construirea unui stat român puternic, apt să asigure libertatea, demnitatea şi bunăstarea românilor ca singuri stăpâni în ţara lor.

George RONCEA

ACUM, CA ŞI ATUNCI

– epilog –

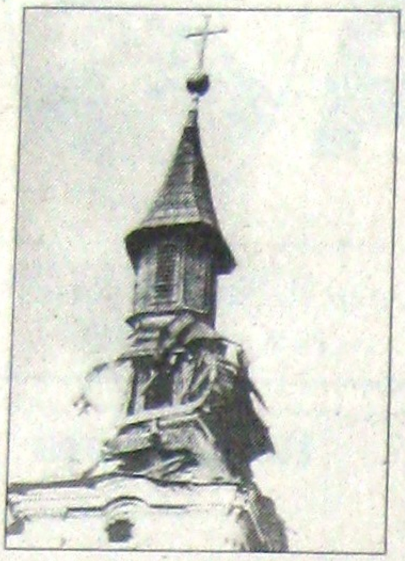

Biserică ortodoxă sârbă distrusă de război

Am trebuit să mă întorc acasă după vreo două săptamâni în **Serbia** şi **Bosnia.** Şi m-am întors cu teamă în suflet pentru prietenii mei din Sarajevo şi Pale, pentru fraţii mei întru credinţă, pe care i-aş plânge dacă ar muri, dar m-aş bucura totuşi pentru sufletele lor, pentru fericirea că au murit apărându-şi Ţara, iar nu degeaba, căci s-au mântuit deci. Nopţi întregi vorbeam cu bunul meu prieten Duşan Grbic, ce venise tocmai din Toronto; ne plimbam printre brazii de lângă agenţia de presă, observam cum acum, în condiţiile oribilului război, ies la iveală virtuţile umane, şi cum răutatea, egoismul, nedreptatea, meschinăriile şi celelalte îngrozitoare „apucături" umane parcă nici n-ar mai fi. Şi Dajan, care-şi lucra ogorul, şi Rea, câinele lup mare şi frumos pe care după ce am mângâiat-o am aflat că sunt a cincea persoană din lume pe care n-a muşcat-o. Serile eram aşteptat la un ceai de vorbă la domnul Lubardic, care făcuse rost şi de cartele pentru masă. Aş mai fi rămas; Dotina Todor, directorul agenţiei, chiar îmi propusese să rămân să lucrez la ei, şi mă simţeam, înlăuntrul meu, într-un colţişor, la fel cu „Doi băieţi viteji: Moţa şi Marin". Îi înţelesesem întrucâtva şi pe sârbii musulmani, pentru că doar vreo cinci procente dintre musulmani nu sunt sârbi, ci turci: după bătălia de la **Kosovopolje**, din 1389, când sârbii au luptat ştiind că vor fi învinşi şi omorîţi - însă pilda lor ar fi păstrat, cum de altfel s-a întâmplat cu adevărat, spiritul naţional treaz – turcii au început să-şi infiltreze religia islamică. Şi păcatul schimbării credinţei este atât de mare încât te face să-ţi urăşti fratele în faţa căruia ai greşit. Acolo, în regiunea care poartă numele Romania, am luat o gură de omenie, aidoma orăşeanului ieşit să ia o gură de aer la munte.

Am ajuns acasă şi mi-am spus, după cele aflate şi văzute repede, că nu-mi doresc, Doamne fereşte, un astfel de preţ pentru o gură de omenie şi la noi. Oameni foarte diferiţi, şi ca vârstă şi ca profesiuni, îmi arătau – sau poate era păcatul meu că simţeam atât de acut şi de dureros – cum nu trebuie să fim. Minciună, nedreptate, răutate, bărbaţi care se tânguie şi se isterizează, femei care avortează sau se depravează, un tineret apatic şi debusolat sau prea pragmatic şi subordonat totalmente lăcomiei, banului – ca unic scop pentru a fi, tarele unei societăţi şi naţiuni grav bolnave ce sunt copiate cu osârdie, iubirea curată spulberată de trădare, desfrânare, iar avorturi, bârfa, prieteni buni care se ceartă sau se bat, fie pentru bani, fie pentru o femeie, fie pentru interese meschine, homosexualitate – că, doar e la modă la americani, greve sindicale şi revendicări salariale (în timp ce prietenii din Romania, Bosnia trăiesc cu 5 dolari pe lună), şi câte şi mai câte..

Ce vor tinerii, sau ce trebuie să li se ofere ca să devină „luptători"? Noi le vom urma celor vârstnici, care acum se mai despovărează invitându-ne şi pe noi să facem ceva; ceva mai mult bineînţeles. Nu să avem cât mai mulţi bani pentru distracţii (cum am văzut o emisiune TV unde reporterul întreba câţiva proaspeţi bacalaureaţi ce vor face acum, în vacanţă, nu-i aşa, parcă le sugera, că se vor distra cât cuprinde? Şi ei răspundeau – da, ne vom distra în discoteci ş.a.m.d.), mai multe relaţii sexuale, haine, parfumuri, ţigări, băuturi; deci nu toate astea să ne fie grijile din fiece zi. Nu-i nimic, vom spune, este nevoie de astfel de oameni pentru o armonie în lume, nu poate exista numai bine, frumos şi curat fără rău, urât sau murdar. Dar eu simt că ar fi bine să încercăm să ne armonizăm cu partea pozitivă a lumii, să fim noi cei buni, frumoşi şi curaţi, să încetăm cu monstruoasele interese personale, cu minciunile, trădarea, cu toate răutăţile şi poftele ce ne sunt aruncate pentru a fi încercaţi: merită sau nu să fim mântuiţi?

Să citim singuri din Biblie, la întâmplare sau nu; aici din Sfântul Apostol Pavel: „... 3. Şi de aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte. 4. Dragostea îndelung rabdă, dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. 5. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. 6. Nu se bucură de nedreptate, **ci se bucură de adevăr.** 7. Toate le suferă, toate la crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. 8. Dragostea nu cade niciodată."

Cu toate că mi-a fost sufletul înnegurat de gânduri şi simţiri, sunt mai departe trăitor în bucurie, în bucuria că sunt din Neamul meu şi al Ţării mele, că toate greutăţile pe care le întâmpinăm ne întăresc şi ne învaţă să luptăm şi că după fiecare cădere – moarte există o ***Înălţare – Înviere.***

Haralambie I. TEOFIL

Anunţuri mortuare – Serbia, 1992

Independenţa Moldovei:

Încercare de bilanț în perspectiva Unirii (I)

În '91, un profesor german încerca să mă sensibilizeze la „riscurile" unirii cu „RDG –ul vostru". Cu Moldova, adică! Ca şi cum ar fi fost o simetrie de situaţii! Unirea nu s-a făcut, de unde şi reproşurile multora că „s-a ratat o mare ocazie"...

Autorul acestor rânduri provine dintr-o familie alungată în 1940 din Cernăuţi. Încărcătura emoţională ar fi destulă: inclusiv o anume cunoaştere „dinlăuntru" a dramei noastre de la răsărit. Dar sentimentele impulsurile şi experienţele se cer dublate şi de o altă cunoaştere: de aceea pe care ţi-o dă informaţia la sursă şi analiză obiectivă.

Republica Moldova este sensibil mai puţin decât am pierdut în '40, dar şi ceva în plus: Transnistria. Apoi, după cinci decenii ea este, în bună măsură, şi altfel decât fusese sub raport demografic, etnic, lingvistic, economic, politic, cultural şi social.

Modelul unificării germane a fost evocat adesea la noi. Dar superficial. O mostră ar fi şi emfaza cu care se vorbeşte la Cotroceni de „cele două state româneşti. Sunt ele **două**? Este Moldova un **stat independent**? Era oare în '89-'90 pentru România ceea ce era RDG pentru RFG? Simplist, poate. Practic - nici poveste! Exceptând o stabilitate–embrion, fără conţinut şi o populaţie de limbă română nominal majoritară, nimic comparabil cu raporturile de ordin politic, economic, social, cultural, etnic şi de-drept internaţional care caracterizau cele două Germanii. La o parte lăsând, desigur, o istorie comună, şi nouă şi lor, până prin '44- '45.

Criza sovietică a găsit cele două Germanii într-o situaţie radical alta decât cea a României şi a RSS Moldoveneşti. România - foarte departe de a fi o RFG (!) - intră în '89 în cea mai gravă criza internă a sa din vreme de pace. Iar RSS Moldovenească, prinsă în vâltoarea crizei şi ea, nu era decât o componentă - „RSS" - a URSS. Nicidecum un stat! Existenţa RFG, puternică, prosperă şi atractivă a permis reunificarea germană. Consumată numai aparent punctual, la 1 iulie 1990 prin unificarea monetară, unificarea germană a fost un proces îndelungat, urmărit pe toate planurile de politica Bonn-ului. Chiar şi fără şanse pe atunci, unificarea este prefigurată din 1949 (!) în Constituţia RFG! Iar în 1970, prin Ost - Politik, Willy Brandt tot asta urmărea! Când în '88 - '89 criza sovietică oferea prilejul, a urmat faza diplomatică consumată la Moscova, care după doi ani de tratative - peste capul RDG! - impune unificarea. Ea continuă şi azi – politic, juridic, economic etc. - dând mari bătai de cap şi impunând costuri uriaşe celor dintre Rin şi Oder!

E de reţinut aici ideea **de proces şi de durată; de pregătire şi de sacrificii.** Dar şi aceea a conştiinţei precise a **propriilor drepturi** ce impun, drept corolar, **inerente obligaţii.** După cum, nimic din ceea ce aparţine democraţiei, nu i-a împiedicat pe nemţi să-şi reîmplinescă trupul şi destinul naţional. Chiar dacă pentru aceasta a trebuit să se zguduie Sistemul Monetar European iar Maastricht–ul să se amâne, după unii, la Kalendele greceşti!...

Pentru România, '89 a deschis şansa eliberării de sub comunism, a democratizării şi a unui alt început, dar şi riscul prăbuşirii Statului Naţional pe altarul unei nebuloase „integrări". Apoi 45 de ani nu se făcuse nimic la Bucureşti în ideea unirii la Prut. Încât, renaşterea naţională începută la Chişinău şi prăbuşirea URSS au redeschis dosarul unificării dar fără nici o pregătire. Nici aici şi nici acolo! Pentru a nu mai vorbi de conjunctură: Naţiunea Română se zbate azi într-o criză profundă, iar criza jugoslavă şi revizonismul maghiar renăscut oficial sunt tot atâtea ameninţări explicite...

Sunt toate acestea motive de pesimism şi renunţare? Nicidecum! Şi nu e vorba aici numai de **propriile drepturi** ce ne impun **inerente obligaţii.** Căci, dacă privim mai atent la anii din urmă, într-un fel, procesul unirii este faptic pornit. Şi spunem „într-un fel", pentru că în România lipseşte o viziune coerentă, unitară, asupra a ceea ce **trebuie făcut**, dar şi asupra a ceea ce **trebuie evitat**. Iar în Moldova, unioniştii – din lipsă de experienţă, din lipsă de sprijin şi din alte varii motive, au pierdut teren. Sământa pusă de ei rodeşte însă, **încă**! Căci nu numai metaforic vorbind, procesele din ultimii 3–4 ani de acolo sunt subsumabile unei Re–De–Ge–izări a fostei RSS Moldoveneşti. Două ni se par a fi laturile acestui proces de Re–De -Ge– izare:

1. De patru ani Moldova evoluează spre statutul de stat independent. Contează aici mai puţin raportul de forţe între tendinţele interne prin definiţie dinamic, schimbător. Şi mult mai mult, raporturile juridice interne şi externe ale statului–născând dintre Prut şi Nistru.

2. Pe măsura conturării unei Moldove independente, Chişinăul oficial şi o bună parte a opiniei publice devin mai reci dacă nu ostile vizavi de România. Pentru conducerea de azi, nici o mirare. Opinia publică însă, lăsând la o parte rusificarea, nostalgică (ca şi la noi) după stabilitatea erei comuniste asociază cauzal criza şi necazul de azi **şi de unire**!

Să ne aşteptăm ca, odată deplin independentă (juridic vorbind) Republica Moldova - aidoma RDG - să ne fie ostilă? Poate, dar nu la intensitatea atinsă vreodată de confruntarea inter–germană. Într-o singură ipoteză se poate ajunge la aşa ceva: dacă Chişinăul oficial îşi va însuşi vreodată lozinca aberantă şi anti–naţională a unei Moldove „de la munte la mare", vânturată sub Gorbaciov la mitinguri prin Chişinău.

Iarăşi motive de pesimism şi renunţare? Nemţii au stat vreme de patru decenii cu arma nucleară la picior, cu zid în Berlin şi patru armate de ocupaţie pe teritoriul naţional şi n-au renunţat, şi n-au disperat. O analiză minuţioasă şi lucidă a politicii RFG - de la eşecul doctrinei Halstein* la Ost–Politik şi de la comerţul intergerman (fără vamă şi în plin război rece)** la principiul liberei circulaţii a persoanelor între cele două germanii – ar fi extrem de instructiv pentru toţi cei care fac, sau comentează, politica unirii.

(va urma)

Corneliu DIDA

* Doctrina Halstein – după numele diplomatului german cu acelaşi nume: cine recunoştea RDG nu putea avea relaţii diplomatice cu RFG.
** Pe această bază mulţi considerau RDG ca al 13-lea membru al CEE.

PARTICIPAREA D-LUI MARIAN MUNTEANU, LIDERUL MPR, LA PROGRAMUL NFF (MAI-IULIE, SUA)

În ianuarie 1990 Fundaţia Forumului Naţional (**National Forum Foundation**), organizaţie nonguvernamentală americană cu sediul la Washington, a lansat un amplu program de pregătire pentru Europa Centrală şi de Est.

Scopul acestui program este de a sprijini procesele de democratizare din ţările acestei zone a lumii. Programul, organizat pe trei secţiuni: politică, mass-media şi economie, cuprinde serii de 15-20 de invitaţi, pentru perioade de câte zece săptămîni. Participanţii, tineri lideri politici, economişti, jurnalişti au astfel posibilitatea de a cunoaşte direct sistemul politic american, modul cum sunt organizate şi funcţionează instituţiile democraţiei americane.

Finanţarea programului este asigurată în cea mai mare parte de Agenţia de informaţii a Statelor Unite (US Information Agency), instituţie componentă a Executivului SUA, precum şi de alte fundaţii şi organizaţii publice şi private, din care amintim Fondul Naţional pentru Democraţie (NED) şi Fondul German Marshall.

Selecţionaţi după criterii exigente, cei aproape 200 de „NFF Visiting Felows" de până acum au avut prilejul de a stabili importante şi fructuoase contacte, în cadrul celui mai amplu dintre programele de acest tip organizate în SUA.

Din grupul invitat pentru perioada mai - iulie 1993, a făcut parte şi domnul Marian Munteanu, prezent în cadrul secţiunii „politică" alături de alţi tineri lideri politici din Europa Centrală şi de Est. Menţionăm dintre ceilalţi participanţi pe: Oleksandr Lavrynovych – vicepreşedinte al Mişcării Naţionale şi vicepreşedinte al Comisiei electorale din Parlamentul Ucrainei; Valery Sheludko - asistentul Procurorului General al Ucrainei; Tiit Arge - secretarul general al Uniunii Creştin Democrate, fondatorul Mişcării Democratice a Tineretului şi membru în Parlamentul Estoniei; Ivana Plechata - director al Secretariatului Politic al Partidului Civic Democrat din Cehia, ş.a.

În prima parte a programului, dl Munteanu a avut posibilitatea de a urmări „pe viu" lucrările Congresului American (Camera Deputaţilor), fiind prezent în echipele de consilieri politici ai congresmanilor Dana Rohrabacker (republican din California) şi Christopher Smith (republican din New Jersey).

În partea a doua dl Munteanu a lucrat în cadrul Institutului pentru Religie şi Democraţie din Washington, ale cărui preocupări privesc complexele raporturi dintre fenomenul politic şi fenomenul religios, atât în SUA, cât şi în alte părţi ale lumii. Dl Munteanu a prezentat o lucrare pe tema raporturilor dintre Ortodoxie şi Stat în Estul Europei.

Programul a cuprins şi vizitarea unor importante instituţii din sistemul democraţiei americane: Curtea Supremă a Statelor Unite, Consiliul Legislativ, Senatul American, Biblioteca Congresului, Centrul de Studii al Congresului, Departamentul de Stat, Agenţia de Informaţii a Statelor Unite, Biroul Federal de Investigaţii.

Au fost de asemenea vizitate o serie de oganizaţii nonguvernamentale (NGOs), cu un rol important în viaţa politică americană (Heritage Foundation, Free Congress Foundation etc.)

În cadrul întrevederilor avute în SUA, dl Munteanu a prezentat şi explicat interlocutorilor americani particularităţile şi specificul societăţii româneşti, susţinând necesitatea unui sprijin mai pronunţat pentru România. Reprezentantul nostru a căutat să facă unele precizări menite să determine o înţelegere corectă a realităţilor româneşti.

De asemenea, în acest context, dl Munteanu a combătut campania de dezinformare antiromânească desfăşurată de unele grupuri din occident şi din Ţară, atât împotriva ideilor naţionale şi creştin ortodoxe în general, cât şi împotriva MPR.

Departamentul Relaţii Publice al MPR

SUNTEM CU OCHII PE VOI

Citim cu stupefacţie primul număr al revistei trimestriale **Învierea** (apărută sub patronajul şi sub îndrumarea **Ligii pentru apărarea Adevărului Istoric**, şi **Asociaţiei foştilor preşedinţi şi fruntaşi ai organizaţiilor studenţeşti libere, independente şi unitare din epoca autonomiei universitare 1919-1948 şi din 1990**) (!!!). Citim şi nu ne vine să credem. Dar citim şi ne lămurim în sfârşit de ce totuşi aceste organizaţii şi această revistă nu beneficiază nici de „atenţia" Procuraturii, nici de cea a Preşedintelui Iliescu sau P.D.S.R.-ului. Dintr-un motiv foarte simplu: ele nu fac altceva decât să susţină cu inconştienţă interesele acestora.

Această inconştienţă se concretizează într-o publicaţie lamentabil concepută -(a se vedea sistematizarea şi selecţia materialelor), ridicolă de cele mai multe ori -a se vedea în special pompoasa „declaraţie princeps" a domnului Milcoveanu şi răvaşele către Procuratură, Preşedinţie, Guvern, Securitate etc. ale aceluiaşi domn. Apoi sunt prezentate date aberante precum autorilor că Traian Brăileanu era încă din 1930 membru al Senatului Mişcării Legionare, deci e penibil să susţii că sociologul bucovinean se adresa în 1937 cu „Dumneavoastră legionarii" -pag. 62) şi dovezi deplorabile (discuţii pe stradă !?). Un lucru trebuie spus răspicat: vârsta şi izolarea pot fi posibile explicaţii, dar niciodată scuze. Şi să nu uite dl Şerban Milcoveanu, cu bune intenţii este pavat şi drumul spre iad...

*

Zigu O. îşi continuă fără jenă în **Dilema** serialul despre „Asasinarea lui Iorga". Noi am arătat deja modul cum acest secerător cultural falsifică istoria. Acum semnalăm mârşava punere în culpă a lui Mircea Eliade (în nr. 29 al amintitei reviste). În memoriile sale Eliade consideră că de la asasinarea lui Iorga, Garda de Fier a devenit o „mişcare teroristă şi profascistă". Dar meschinului Zigu nu-i ajunge atât. După capul său întortocheat „terorismul Gărzii de Fier s-a manifestat încă înainte de întemeierea Mişcării Legionare" (!?). Cum ar fi zis poetul: Era pe când nu s-a zărit,/ Azi îl vedem şi nu e... De ce nu de la paşoptişti, Zigesor, tată? Tot omul de bine trebuie să înţeleagă că Eliade, fiind legionar, a fost un terorist şi-un asasin. Că aşa vrea Zigu! Dacă este cineva terorist, acela este Ornea Z., teroristul cultural de la publicaţiile comisariale „Dilema", „România literară", etc. Numai că, din fericire, pentru istorie sunt importante judecăţile unor personalităţi ca Mircea Eliade şi nu bolboroselile disperatului Zigmund, o clipoşă aşezată pe cultura română.

*

Tot în campania odioasă de discreditare a valorilor culturale şi morale româneşti se înscrie şi execrabilul atac împotriva lui Petre Ţuţea apărut în **România literară**, nr. 29. Autorul, un ilustru anonim porecliţ **Vlad Zografi**, îşi intitulează compunerea „Singurătatea oralităţii".

Lui V. Z. nu-i convine „oralitatea" în general şi cea a lui Ţuţea în special. Se căzneşte să explice cum e treaba cu cuvântul scris. Este indignat de lipsa „dialogului filosofic", de „repetiţiile" din interviurile „reductibile la o pagină de revistă". În încheiere, negându-l ca filosof, îl compătimeşte pe Ţuţea pentru „singurătatea lui". Stai liniştit, domnişorule, nu te mai frământa degeaba. Scrie ce vrei, câştigă un ban, dar nu te mai ocupa de treburi care te depăşesc intelectual.

*

Aflăm că, recent, 5 membri din conducerea **PAC** (poate ultimii) au cerut azil politic în S.U.A. pe motiv că ei „care au luptat pe faţă pentru democraţie şi respectarea drepturilor omului" sunt „ameninţaţi, izolaţi, denigraţi, fără loc de muncă şi fără mijloace de trai".

Dom' Nae, apucă taurul de ambele coarne că-ţi emigrează mişterii şi, vorba băieţilor de la „Caţavencu", o să-ţi fie cam frică seara, chiar şi ocrotit de tânăra bodygardă.

*

Tot în **Dilema** (Nr. 28), **Radu Eugeniu Stan**, în articolul „*Iliescu pentru noi/Eşte Iliescu II?*", emite aprecieri cu privire la raporturile dintre demonstraţia din Piaţa Universităţii, MPR şi Marian Munteanu, pe de-o parte şi Alianţa Civică, revista 22 şi lon Iliescu pe de altă parte.

Frecvenţa inexactităţilor sau mai curând insinuărilor debitate de R. E. S. e nepermis de ridicată. MPR nu a uitat niciodată „obsesiile anticomuniste şi antiprezidenţiale din Piaţa Universităţii", cum afirmă semnatarul. Alţii le-au uitat. Cel mai la îndemână exemplu este chiar colegiul editorial al „Dilemei": domnii Pleşu, Botez, Buzura, Zigu Ornea etc. Şi nu este vorba, în cazul nostru cel puţin, de o „obsesie", ci de o atitudine programatică, fermă şi motivată. Dar indivizii inconsistenţi, predispuşi veşnic „dilemelor" nu pot avea niciodată asemenea atitudini.

Cât despre „foştii aliaţi" din Piaţa Universităţii, deveniţi „adversari" ai M.P.R., adică G.D.S. (cu revista sa cu tot), ei nu au fost aliaţi, ci nişte aflători în treabă veniţi cam târziu şi cam fără rost. Le-a fost însă suficient ca să facă mare caz - ba că au creat, ba că au continuat (alături de A.C.) - „spiritul Pieţei". Ce pot şti ei despre acest spirit? Pentru că ei sunt atei şi nu prea le place România.

Nici domnul Coja nu a fost „aliatul" Mişcării. El i-a fost doar profesor lui Marian Munteanu. În această calitate l-a apărat în „România liberă" de minciunile sfruntate vehiculate pe seama sa de presa guvernului F.S.N. (din care şi Andrei Pleşu făcea „cu onoare" parte).

Deşi scrie tot felul de gogoşi, R. E. Stan trage o concluzie de bun simţ. El atrage atenţia că pe lista cu legionari a lui Iliescu ar putea veni la rând după M.P.R. şi A.C., G.D.S., P.N.Ţ.C.D. etc.

„Gândul de pe urmă al autorului a determinat, probabil, redacţia „Dilemei" să publice şi o notă în care consideră apariţia materialului ca o dovadă a marii libertăţi de exprimare pe care a lăsat-o Iliescu. Dar poanta notei e alta. Cităm: „Pentru a se maturiza, Puterea însăşi are nevoie de spiritul nostru critic".

Înduioşătoare preocupare, care încearcă fără succes să ascundă o penibilă cârdăşie (ca să nu spunem de-a dreptul complicitate).

*

În paginile **Jurnalului Naţional** din 9 august pot fi găsite pentru amatorii de senzaţii rafinate, panseuri de-ale domnului I.Iliescu cuprinse sub titlul „Cred că am toate şansele să devin pensionar". La întrebarea reporterului Marin Constantin despre necesitatea intervenţiei minerilor împotriva tinerilor din Piaţa Universităţii, viitorul pensionar zice: „Aici nu e vorba de necesar sau nenecesar. A fost un fapt obiectiv dat. Istoria nu poate fi judecată ulterior. Ea poate fi doar constatată şi poate fi analizată"... etc.

De unde înţelegem înclinaţia preşedintelui către analizele fără judecată. În ceea ce ne priveşte înclinăm doar către judecată - cu sau fără analizele la zi ale nummului. Şi să dea Dumnezeu să nu devenim noi pensionari până atunci.

*

Psihosnicul **H.Parcea** nu ne-a uitat.

Din paginile revistei **Cuvântul** nr.32(184) ne dedică, pe lângă alte dulceţuri de-ale domniei sale un P.S. 2: «Din nou.Heil Pa pentru „Arici-mişcărici", revista celor crunţi dar mici».

Pauli tată, Heil să-ţi fie inima, că mintea sărmana ţi-a luat-o zama ei. Treci într-o zi pe la noi pe la sediu, că avem mare drag să grijă de handicapaţi ca tine.

P.S. Ia-l şi pe Stamate cu tine şi nu uita păhăruţ!

Jurnalul literar nr. 23-26, editat sub egida **Ministerului Culturii** se „dedică" personalităţii lui Nae Ionescu. În ce fel, înţelegem iute din retorica găunoasă a unui neică ce semnează **Aristarc** din care cităm: „Este, poate fi Nae Ionescu, bunăoară, un reper exemplar, o referinţă ideologică primordială cum îl proclamă astăzi naţional comuniştii ? Sau el rămâne o figură ciudată, discutabilă...etc." şi încă, cu patosul unui mic Brucan de operetă: „Nimic mai revoltător şi indecent decât să readuci în scenă mitul unei personalităţi controversate pentru ca în umbra ideilor sale depăşite să lansezi şi să justifici atitudini politice compromise."

Pentru a avea o imagine mai cuprinzătoare merită să-l cităm şi pe „ţărănistul" (?) **Adrian Marino** care-l califică pe ilustrul Nae Ionescu drept „rasist" cu o „gândire profund reacţionară, antiliberală, iraţionalistă, total anacronică" cu „idei reacţionare, retrograde, chiar primitive." Şi colac peste pupăză, Nae Ionescu a formulat cu anticipaţie... „ceauşismul"?

Ca să vezi chestie, ţi se taie respiraţia de atâta adâncime critică. Şi încă sub „egida" Ministerului Culturii. Şi noi care am crezut că e vorba de egida lui Leonte Răutu, cel care îşi papă pensioara de slujbaş al Kominternului undeva în apropiere de celebra Alee Alexandru, unde era fostul sediu al liberalei, raţionalistei şi antirasistei instituţii.

Cât despre dl Marino, căruia, după cum se vede, i-a mai rămas tot atâta minte cât „primitivism" a avut Nae Ionescu, îi urăm un loc sigur în clubul pensionarilor antifascişti din Cartierul Primăverii.

*

În **Expres** nr. 28(179) găsim o notă deosebită. Cităm: «De când cinează la Capşa cu Mihnea Berindei şi Petre Roman, Nicolae Manolescu şi-a descoperit brusc simpatia pentru liderul fesenist. Astfel, preşedintele PAC-ului consideră că „**o înţelegere a opoziţiei care ar include şi PD(FSN) ar fi necesară şi profitabilă**"».

Simpatia liderului PAC pentru don Pedro nu-i bruscă deloc, ci dimpotrivă, are rădăcini trainice, de pe vremea când dânşii se aflau în stal iar nu în loje ca acum. Iar profiturile, nu-i aşa, se împart frăţeşte, ca între fraţi. Doar taţii domnilor lor, liderii, nu ştiu ce şi-ar spune ei acolo unde se află, dacă s-ar putea întâlni.

*

Expres Magazinul nr. 28(154) glăsuieşte opiniile unor politicieni de la diferite partide faţă de aşa-zisa luare de poziţie a domnului preşedinte Iliescu faţă de „extremismul" de dreapta. Imediat după considerentele ştiute deja ale domnului Manolescu cu referire la coanele neapucate cum se cuvine, aflăm opinia dlui **Tudor Mohora** de la **PSM**. Şi domnia sa îl aprobă pe domnul preşedinte, dar adaugă, referitor la revistele „România Mare" şi „Europa", că nu se pune problema extremismului, ci doar a unei uşurele „violenţe de limbaj". Şi completează: „Eu nu pot pune pe acelaşi plan aceste violenţe de limbaj cu soluţiile programatice ale partidului Mişcarea Pentru România. Nu văd că platforma Partidului România Mare ar intenţiona să adopte soluţii radicale".

Noi înţelegem că persoane ca dl Mohora se descurcă mai greu cu cititul. Îi sugerăm să facă, totuşi, un efort şi să citească programul nostru. Şi să nu mai bată câmpii cu atâta neruşinare. Pentru că, vorba ceea: Dumnezeu nu bate cu băţul!

*

În paginile ziarului **România literară**, nr. 29 şi 30, publicaţia „Mişcarea" este calificată „xenofobă" şi „antisemită", iar Marian Munteanu ar conduce un partid de un „legionarism făţiş". Totodată, în viziunea editorialistului, publicaţia „Mişcarea" face parte din aceeaşi categorie cu **Vremea**, **România Mare** şi **Europa**. Iar în nr. 30 al **R.L.**, **Cronicarul** zice: „dacă nu l-ar fi pescuit ai lui (se referă la Vadim -n.n.) acum ar fi plâns pe umărul lui Marian Munteanu şi amândoi pe epoleţii cui îi sprijină". Cu câtă convingere publică dl Manolescu asemenea năzdrăvănii, rămâne de văzut oricum, gratuit nu se exprimă domnia sa, grijuliu cum îl ştim cu profiturile. Căci dl Manolescu cunoaşte prea bine campania dusă de **România Mare**, **Europa** şi **Vremea** împotriva lui Marian Munteanu, şi a Mişcării Pentru România şi ştie prea bine cine a comandat valul de mârşăvii şi insulte aruncat împotriva noastră. Dânsul cunoaşte faptul că „România Mare" s-a întemeiat pe semnătura amicului său de pahar, Petre Roman, iar repartiţiile de hârtie au fost aprobate de Andrei Pleşu. Cunoaşte şi atacurile ordinare ale ciracilor de la „România Mare" la adresa lui Marian Munteanu. Ştie de calomniile găzduite de „Totuşi iubirea" şi „Vremea". Iar ultimul atac împotriva „Mişcării" şi a lui Marian Munteanu poate fi găsit în numărul din **România Mare** ce apărea în acelaşi timp cu „România literară" nr.29 la care ne-am referit. Pe aproape o pagină întreagă, doi amicheri de-ai lui Vadim ne calomniază mizerabil, fără să le pese de posibile consecinţe de ordin penal. Marian Munteanu este calificat drept „lepră", „individ" care conduce „un partid legionar", şi care are „o influenţă nefastă asupra tineretului studios". Se povesteşte despre uniforme, diagonale, pistoale, fulgarine negre şi „tabere de instrucţie militară". Ceea ce constituie însă culmea acestor aberaţii este sugestia lansată de semnatarii articolelor, care afirmă: 1) între Marian Munteanu şi N. Manolescu ar exista o relaţie, prin mama liderului MPR, fostă colegă de facultate cu N.Manolescu şi 2) între PAC şi MPR „au loc acţiuni concrete de colaborare".

D-le Manolescu, noi înţelegem că, în amintirea tatălui dumneavoastră probabil, simţiţi nevoia să vă „delimitaţi" de o presupusă „formaţiune legionară", cum ne calificaţi preţios domnia voastră. Nu ştim dacă această acţiune face parte din „înţelegerea profitabilă" cu Petre Roman, totuşi ne întrebăm, nu simţiţi uneori un gust de apă în gură atunci când scrieţi ceea ce scrieţi?

Oricum, e clar că în cazul dvs. sângele apă s-a făcut. Şi nici aceea prea curată.

Aşa că, apolitisenilor, trimiteţi scrisori la procuratură, eventual la ONU şi la Consiliul Europei, înjuraţi şi minţiţi până vi se face rău.

Suntem cu ochii pe voi!

Anul II Nr. 9-10 (14 -15)
15 august 1993

Aici se încheie publicarea în serial a răspunsului nostru la raportul alcătuit de către dl Shafir în legătură cu MPR şi „noua generaţie", raport tipărit în *Buletinul Informativ* al postului Radio Europa Liberă (vezi „*Mişcarea* ", nr. 5-6, 1993).

Reproducem mai jos sumarul întregului material:

I. 1) Genealogia ideologică a dlui Shafir
2) Tribul politic al dlui Shafir
II. 3) Angoasele dlui Shafir
4) Tradiţia şi „tradiţiile" dlui Shafir
III. 5) Dl Shafir şi problema legionară
6) Dl Shafir şi „Reţeta des- fiinţării"
IV. 7) Naţional-Comunismul şi lupta cu legionarismul
8) „Colegiile invizibile" ale noului Komintern
9) În loc de concluzie: Raportul dlui Shafir este un raport de dezinformare

MICHAEL SHAFIR SAU RADICALISMUL PSEUDO-TEMPERAT

(Răspuns la studiul „MPR – Partid al unei *întoarceri* radicale")

(*urmare din numărul trecut*)

III. 6) **Dl Shafir şi „Reţeta des–fiinţării"**

Dl Shafir ştie „reţeta des–fiinţării" tocmai de la **comisarii** postbelici. El ştie că „portretul–robot " este o „puşcărie ambulantă" în care poţi ţine după gratii „spiritul liber", „adevărul" şi „sufletul" unei culturi, al unei opere, al unei personalităţi.

Raportul d-lui Shafir avea ca scop tocmai să confecţioneze un „portret–robot" al MPR şi al tinerei generaţii din România. Şi, cu noi odată, al întregii culturi române. În acest portret–robot, Eminescu este protofascist, cultura română este reacţionară şi antieuropenistă, Mircea Eliade, Petre Ţuţea sunt nişte legionari periculoşi, MPR şi noua generaţie reprezintă „întoarcerea radicală" la acest curent.

Iată ce vor domnii Shafir şi cei de la „22" şi GDS şi alte „celule" comisariale. Vor să închidă spiritul şi sufletul viu al culturii române într-un fel de **capsule ideologice**, pe care apoi să le „aresteze" în depozitul secret al noului totalitarism mondial. Şi se izbesc în această acţiune antiumanitară de o generaţie europeană „indisciplinată", ca aceasta care, în plus, îşi permite să ridice aceste principii la rang de program, de formulă şi grupare politică. Iată, dar, secretul pornirii şi al feluritelor formule de agresiune contra MPR şi a programului ideologic al acesteia. MPR şi-a propus să lupte pentru ideea de libertate a culturilor organice, a naţiunilor. Iată de ce MPR ar trebui azvârlită dincolo din **legea politică** şi, dacă se poate, după gratii. Ea deranjează un program şi o acţiune antiromânească şi, în genere, antinaţională, în Răsărit. Şi anticreştină. Ura acestui curent antinaţional este substanţa noii agresivităţi. Chipurile acestei agresiuni sunt multiple. Ea este ca un balaur cu multe capete. Generaţia tânără crede că-l poate răpune. Ea stă singură astăzi faţă-n faţă cu balaurul, cu monstrul ofidian care ameninţă să aresteze soarele culturilor şi sufletului naţional de pe cerul popoarelor. De generaţiile tinere va depinde dacă mâine şi poimâine va fi soare şi lumină pe cerul înnourat al Europei de astăzi.

Cât îl priveşte pe dl Shafir şi pe servitorii săi din România, ei toţi trebuie să fie conştienţi că se află într-un război pe care n-au cum să-l câştige, chiar dacă pot repurta victorii temporare.

Ce anume nu vrea să înţeleagă dl Shafir şi toţi cei ce stau pe baricada d-sale? Că în România nimeni nu se mai sperie de ameninţările lor. Banii pe care îi primesc vor fi ceea ce au fost mereu în ţinuturile acestea: arvună imposibil de onorat. În rest, la război ca la război: dumnealui cu ai dumisale şi noi cu ai noştri. La toate acestea însă dl Shafir să mai reţină un lucru: noi avem o forţă mai presus de banii, instituţiile şi masivitatea acţiunilor d-sale. Este forţa credinţei noastre în Dumnezeu, în poporul acesta şi în destinul lui în istorie. „Iar noi locului ne ţinem/Cum am fost aşa rămânem". Sunt două versuri dintr-un folclor „Eminescu".

Aşadar, ce reproşează dl Shafir Mişcării Pentru România? „Întoarcerea radicală" la tradiţia legionară. Pe lângă dl Shafir, alţii, tot din cercurile pe care le „citează", acuză în plus şi o alunecare a MPR spre „naţional–comunişti". Nimeni n-a examinat serios chestiunea naţional–comunismului până acum. O vom face noi, corelând-o cu cealaltă: cu acuza de legionarism. Cititorul trebuie scos din confuzia perfidă în care l-a aruncat dl Shafir.

IV. 7) **Naţional–Comunismul şi lupta cu Legionarismul**

Dl Shafir: naţional–comunismul şi „întoarcerea radicală" (la legionarism).

Ce este acest „naţional–comunism pe care l-a inventat laboratorul ideologic al revistei „22" şi al GDS-ului? Dacă admitem că „naţional–comunism" înseamnă combinarea unui principiu supranaţional – comunismul – cu un principiu naţional – naţionalismul – atunci, orice am face, ajungem la o singură concluzie: naţional–comunismul este imposibil. Sintagma vrea să spună că naţionaliştii pot fi comunişti. Acest lucru nu poate fi verificat. În realitate, comunismul este o „regulă", un „principiu", o „metodă", o „reţetă" de guvernare, care constau într-o forma de **supradominaţie,** adică într-o dominaţie de deasupra a unui întreg popor, deci **împotriva unui popor**, a unei **naţiuni**. Dacă admitem că **naţiunea** este o sinteză, adică este forma de împlinire **politică** a unui popor, înseamnă că ea merge înainte cu comunismul care este **o supranaţiune**, adică este forma politică unitară a unei dominaţii supranaţionale. Comuniştii sunt, oricum am lua-o, o **sectă,** ei se revendică de la o ideologie **supranaţională** sau **transnaţională,** ideologia **comunităţii eliberatoare universale** (proletariatul eshatologic sau republica savantă cosmopolită a d-lui Shafir). Comuniştii, ca şi ideocraţii cosmopolitismului, domnesc în numele acestei **comunităţi utopiene,** nu în numele **comunităţii naţionale,** care este una **reală, concretă**. Iată de ce comunismul este o supradominaţie, adică un imperiu parareligios. Sintagma „naţional–comunism" ar putea fi utilizată: fie pentru a desemna lupta comuniştilor împotriva comunismului (adică o formă de întoarcere la naţionalism a unei părţi dintre comunişti); fie pentru a desemna un grup de foşti naţionalişti care trădează naţionalismul şi îmbrăţişează ideologia comunistă. În acest caz naţionalismul lor este unul fals demagogic, încât sintagma, ca atare, ascunde adevăratul lor profil.

IV. 8) **„Colegiile invizibile" ale noului Komintern.**

Care este consecinţa utilizării sintagmei de „naţional–comunism"?

Aceasta are „darul" ticălos de a crea confuzii acordînd titlul de „naţionalişti" acelora dintre foştii comunişti care îmbrăţişează [...] nalismul pentru a-l distruge (esenţa naţionalismului [...] starea actuală), adică pe trădătorilor Ideii Naţionale.

A doua funcţie a sintagmei este de a imobiliza adevăratul [...] nalism şi de a-i ţine pe naţionalişti sub **etichetă** blocând [...] clarificare publică a **chestiunii naţionale** în perioada postcom[...]

A treia funcţie a sintagmei este de a disimula adevărata [...] comunismului, care este astfel dezlegat de resortul şi de [...] real-supradominaţia internaţionalistă a unei secte parareligioase [...] stânga şi a-l deriva, în schimb, din naţionalism.

A patra funcţie a sintagmei este de a-i scoate pe adevăraţii [...] nişti (kominterniştii) de sub vina şi răspunderea reală pentru [...] **nismul istoric** (cel sovietic) şi pentru **neocomunismul** [...] (internaţionalist, cosmopolit, supranaţional, supradominator).

Prin urmare, sintagma este folosită de cei interesaţi să [...] **adevărul despre comunism** şi adevărul despre adevărata [...] **sociologică: de a fi o nouă „sectă" parareligioasă** care se [...] de la un „adevăr" doar al ei, transnaţional, supranaţional, [...] polit, „adevăr" în jurul căruia croiesc o nouă „religie civilă" [...] nouă supradominaţie în Europa post comunistă. Sintagma [...] „naţional–comunism" este deci creaţia noii **ideocraţii** [...] terniste, care are grijă: a) să-şi ascundă adevărata funcţie: de [...] pentru anihilarea ideii naţionale; b) să disimuleze adevărata [...] caracterologie: de sectă supranaţională, cosmopolită; c) să [...] acceptată noua „religie civilă " de orientare supranaţională [...] naţională; d) să-şi facă uitate responsabilităţile reale pentru [...] nismul istoric şi să disimuleze ofensiva pentru impunerea [...] supradominaţii în Răsărit.

IV. 9) **În loc de concluzie: Raportul d-lui Shafir este un raport de dezinformare**

Lupta împotriva noii ideologii este lupta împotriva falsificărilor ideologice ale trecutului şi ale prezentului. De regulă, ofensiva [...] ideocraţii adaugă la noile strategii şi pe cele vechi folosite de [...] nismul tradiţional. Se ştie, de pildă, că vechiul comunism a avut [...] principal adversar frontul de dreapta. Lupta cu legionarii [...] lăsat locul treptat, luptei cu „legionarii" inventaţi spre a [...] acţiunea de zădărnicire a oricărei înfiripări de mişcare naţională. Aşa se explică ofensiva FDSN–ului astăzi contra unei [...] **primejdii legionare** (a „extremiştilor" legionari şi neolegionari [...]). Tot astfel proceda şi Ceauşescu ori de câte ori se confrunta cu [...] critice. Aduna foştii legionari în temniţele secrete. (La cutremurul din 1977 au fost arestaţi toţi legionarii şi o parte dintre ţărănişti [...]). Cu fiecare situaţie critică, Petre Ţuţea era chemat la Securitate. [...] fapt, invenţia **legionarismului perpetuu** este expresia unei simptomatologii (a spaimei Kominterniste de naţionalişti, adevăraţii [...] duşmani) şi totodată a unei trişerii ideologice menite a justifica [...] contra naţionalismului, adică împotriva naţiunii însăşi.

Dacă vreţi să-i localizaţi pe adevăraţii ideocraţi, promotori [...] forme de **supradominaţie** – esenţa noului imperiu parareligios [...] locul celui sovietic de ieri – luptători contra ideii naţionale, [...] între cei ce folosesc sintagma de „naţional–comunism" [...] „naţional–comunişti". Ei şi revistele în care s-a fabricat pseudoteoria naţional-comunismului sunt agenţii şi aparatul noului [...] supranaţional, o nouă ideocraţie răsăriteană, periculoasă pentru [...] năzuieşte să domnească **împotriva naţiunilor**. Ei nutresc dispreţ împotriva naţionalităţii, un orgoliu cosmopolit şi o mentalitate segregaţionistă care le trădează adevărata caracterologie: de sectă universalistă parareligioasă fără nici o legătură cu cei peste care vor să guverneze.

Dl Shafir este doar unul dintre locotenenţii acestei secte.

REDACŢIA

Kominternul a murit, trăiască kominternul

CINE A FINANŢAT REVOLUŢIA BOLŞEVICĂ

Lansăm din acest număr o dezbatere privind una dintre temele cele mai disputate astăzi: ***FINANŢAREA REVOLUŢIEI BOLŞEVICE****. Analizelor partizane şi zvonurilor colportate din toate direcţiile le vom răspunde numai prin apel la documente şi lucrări purtând girul unor reputaţi specialişti.*

Declanşarea „Procesului comunismului" rămâne o simplă cacialma sau un ieftin material de propagandă dacă nu va fi începută prin aducerea în faţa judecăţii a ***întregii*** *istorii a celui mai cumplit flagel ce a bântuit omenirea în secolul XX. Revoluţia bolşevică este cadrul ce deschide această istorie.*

Începem această discuţie prin semnalarea unei importante cărţi aparţinând cercetătorului francez Jacques de Launay. Lucrarea, densă, aducând în faţa cititorului date şi momente esenţiale, poate constitui punctul de plecare necesar acestei dezbateri.

Păstrăm deschisă rubrica pentru toţi cei care vor să susţină opinii serios fundamentate.

Redacţia

ISTORIA SECRETĂ A KOMINTERNULUI

Cunoscutul jurnalist şi istoric francez Jacques de Launay, cercetător reputat al dosarelor mai mult sau mai puţin secrete, ne oferă prin cartea sa, *Istoria Secretă a Cominternului – 1919-1943*, o lucrare pentru uz larg. Aceasta cu toate că, după accesul pe care l-a avut la banca de date a sovieticilor – şi înainte şi după căderea eşafodajului comunist – ar fi fost de aşteptat să înfăţişeze un studiu mult mai cuprinzător şi detaliat. Sursele autorului par a fi cu totul deosebite (chiar pentru un jurnalist şi istoric de talie mondială), iar acesta, lăsând de înţeles legăturile sale influente cu personalităţi înalte din lumea occidentală nu se sfieşte să declare făţiş şi prietenia sa cu generali ai Armatei Roşii şi alte cadre din conducerea sovetică.

Cartea începe cu o prezentare a condiţiilor istorice în care a explodat „*ceea ce numim* Revoluţia din Octombrie (şi)*în realitate, a fost o lovitură de stat organizată şi condusă în întregime de Lenin.*" În timpurile acelea „*Evreii săraci, cei mai numeroşi, se străduiau să ajungă la privilegiile coreligionarilor lor bogaţi, dar aceştia îi supravegheau, iar când ajungeau la anumite limite, nu ezitau să ceară organizarea unor pogromuri de către poliţia de stat* ".

Aflăm că atunci „*când a ajuns la Petrograd, la 4 aprilie 1917, Lenin era însoţit de tovarăşi evrei şi a putut foarte repede să se bizuie pe sprijinul evreilor din oraş şi din ţară.*

Trebuie, de asemenea, să se facă precizarea că el putea să conteze pe sprijinul evreilor americani (imigranţi ruşi) cum erau Jacob H. Schiff, directorul băncii Kuhn, Loeb şi Co., care între 1905 şi 1922, a plătit mişcărilor revoluţionare ruseşti suma de 20 MILIOANE DOLARI (s.n.), *ca şi pe sprijinul evreilor nemţi, ca Max Warburg* "

În 1919, se naşte Internaţionala a III-a comunistă (în ruseşte, Komintern) „*care trebuia să devină partid comunist mondial* ". Primul preşedinte „*Grigori Evseevici Radomilsky, sau Apelbaum, zis Zinoviev, s-a născut în 1883, într-o familie de evrei mic–burghezi* " şi era foarte plăcut de către „*mama lui Lenin şi soţia acestuia, Krupskaia (amândouă evreice)* ".

Găsim de asemenea menţionate date mai puţin cunoscute despre „*Troţki (născut în 1879), Leon Davidovici Broştein* ", Lenin, „*care nu iubea deloc pe ruşi şi declara bucuros: „Dacă un rus este inteligent înseamnă că e evreu sau are sânge evreiesc" (scrisoarea către Gorki)* (şi) **a avut grijă ca trei sferturi din personalul CEKA să nu fie de origine rusă** ", cât şi note despre personaje mizere şi de tristă amintire pentru noi, cum ar fi agenţii kominternişti Ana Pauker (născută Rabinovici) şi Valter Roman (Neulander).

În continuare, ni se înfăţişează, uneori cu lux de amănunte, [...] multe aspecte din viaţa desfrânată a activiştilor Kominternului, [...] şi „detalii" spectaculoase din viaţa de alcov a lui Stalin. Evident, [...] consemnate şi numeroasele procese, epurări, lagăre şi asasinate.

În ce ne priveşte, constatăm cu dezamăgire referirea [...] acţiunea Kominternului în România unde, după câte ştim, a funcţionat o memorabilă reţea. Veteranii acesteia (vezi Saul Brukner, alias Silviu Brucan – şi mulţi, mulţi alţii) nu numai că sunt încă în libertate, dar continuă să intoxice societatea românească după un plan – şi la continuare – foarte bine stabilit.

Să nu uităm că programul Kominternului a impus în [...] anihilarea a aproape 10% din poporul român (2 milioane deportaţi, 300.000 morţi) - un adevărat genocid etnic, un adevărat şi complet holocaust.

În finalul cărţii (anexa 8), se arată că numai în perioada 1917-19[...] au fost ucişi peste 60 de milioane de creştini pe cuprinsul URSS.

Ar fi de adăugat că ultimele estimări cu privire la holocaustul declanşat de Lenin şi ai lui, arată cifra de peste 100 de milioane de suflete martirizate de secta comunistă.

În numerele viitoare, amănunte despre „bancherii roşii".

Victor RONCEA

Jacques de Launay
„Istoria Secretă a Cominternului - 1919-1943"
Editura Venus, Bucureşti, 1993.

Ale cui sunt drepturile omului? (I)

Alături de termeni ca „societate civilă", „dialog social", „tranziție", „reformă" etc., sintagma „drepturile omului" face parte din vocabularul limbii de lemn a „democraților" de pretutindeni.

Puțin sau deloc cunoscute, „drepturile omului" sunt în ultima vreme tot mai des invocate pentru a justifica și impune diverse inițiative pe plan internațional, începând cu legalizarea homosexualității și mergând până la intervențiile militare ale ONU pe teritoriile unor state naționale suverane.

Declarația universală a drepturilor omului, proclamată de Adunarea generală a ONU în 1948 **„ca ideal comun spre care trebuie să tindă toate popoarele și națiunile"** este considerată în preambulului ei ca „o **concepție comună despre aceste drepturi și libertăți**".

Această „concepție comună" este concretizată într-un corp de idei atractive și orice om de bună credință este în principiu de acord cu ele. Ce poate fi mai nobil decât să proclami **„recunoașterea demnității inerente tuturor membrilor familiei umane și a drepturilor lor egala și inalienabile"**?

Declarația universală este însă doar o sumă de enunțuri. Documentul în sine nu asigură aplicarea și nici nu garantează respectarea lor. Structurile create în acest scop formează o imensă mașinărie mondială, ineficientă în raport cu dimensiunile și pretențiile ei. Există organisme ale ONU, ale guvernelor, precum și organizații neguvernamentale specializate în drepturile omului. Dar cea mai mare parte a lor camuflează interese și acțiuni străine de scopurile declarate. Ele sunt constituite în rețele bine controlate, utilizate ca mijloace de presiune politică. Mass–media, în mare măsură integrată în aceste rețele, are și ea rolul ei bine determinat.

Prin universalizare și interpretare arbitrară, drepturile omului au devenit instrumentul în numele căruia se duce asaltul asupra ideilor de națiune, creștinism și familie.

Chiar prin apariția, în secolul al XVII –lea, a primelor formulări juridice asupra drepturilor omului se constată deplasarea centrului de greutate a problematicii de la națiune la individ. Acest clivaj se materializează azi prin Europa Maastrichtului, o Europă fără granițe, fără națiuni și fără creștinism. Scopul urmărit este pulverizarea colectivităților umane păstrătoare de limbă, tradiție și credință în simpli indivizi izolați, dezrădăcinați, fără Dumnezeu, ușor de manipulat, dar „liberi" într-un mare **„sat global"** al drepturilor omului.

Articolul 15.3 din Declarație se referă la familie: **„Familia constituie elementul fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și statului"**. Frumoase cuvinte, dar fără acoperire pentru majoritatea covârșitoare a populației lumii. În schimb, în virtutea acelorași drepturi ale omului incapabile să protejeze familia, se legalizează homosexualitatea, practică total opusă instituției familiei. În plus, homosexualitatea nu este un „drept" prevăzut explicit în Declarația universală.

Această distorsiune se bazează pe interpretarea abuzivă a articolului 12 care prevede că **„nimeni nu va fi supus la imixtiuni în viața sa personală..."** – articol ce poate justifica practic orice aberație dacă există un grup suficient de gălăgios și puternic care să o susțină.

În Statele Unite, Curtea Supremă de Justiție a interzis religia în școli, inclusiv tradiționalele rugăciuni de sfârșit sau început de an. Deși această hotărâre încalcă flagrant libertatea religioasă prevăzută explicit în Declarație, ea se întemeiază pe pretextul fantezist dat de reclamațiile câtorva elevi, care fiind de altă religie (sau atei) se simțeau „agresați" de rugăciunile celorlalți!? (vezi „Mișcări în America" – ***Mișcarea*** nr. 11, 12 și 13).

Instaurarea domniei universale a drepturilor omului este prezentată permanent ca un dat istoric, ca un rezultat firesc, inevitabil și definitiv al evoluției gândirii umane. Teoria seamănă izbitor cu elucubrațiile marxiste care, în mod analog, considerau comunismul punctul terminus al dezvoltării societății, **„viitorul luminos al întregii omeniri"**. Argumentele aduse împotriva ideii de „universalitate" a drepturilor omului de către cei care, pe bună dreptate, se simt amenințați de modelul uniformizant al aplicării lor, sunt contestate cu reavoință prin negarea existenței specificului național, cultural și religios. Se dorește transformarea acestor drepturi într-o „doctrină", „dogmă" sau chiar „religie" globalistă. Adepții acestei gândiri propagă practic o nouă utopie politică la fel de periculoasă ca marxismul, pe care tinde să-l înlocuiască în formulele și structurile sale internaționaliste.

Statul suveran este singurul subiect de drept internațional. Cel puțin teoretic. Pentru că în practică absolutizarea artificială a drepturilor omului ridică individul deasupra suveranității statale care este împinsă treptat spre derizoriu.

Se crează astfel posibilitatea ca ONU sau altă structură interstatală federalizantă să se simtă îndreptățită ca în numele restabilirii drepturilor individuale să violeze suveranitatea unui stat.

Această imixtiune ar fi aparent motivată de țeluri nobile. Dar cine poate garanta sau verifica verdicitatea informațiilor privind încălcările invocate?

Sunt cunoscute deja cazuri de încălcări ale drepturilor omului instrumentate pe baza unor informații false în urma cărora ONU a luat decizii oficiale de natură militară. Amintim audierea „martorului ocular" care asistase la „măcelul" înfăptuit de soldații irakieni ce „scoteau cu cuțitul ochii copiilor kuweitieni". Urmare a acestei depoziții este declanșat un război ce avea să curme viața a peste 100.000 de civili irakieni. Dar ce mai contează aceste vieți pierdute dacă „drepturile omului" sunt restabilite? Și ce mai contează că după aceste crime s-a aflat că persoana care a depus „mărturie" în fața Națiunilor Unite nu mai fusese în Kuweit de doi ani?! Un alt caz relevant este cel al „lagărelor de exterminare" sârbești dovedite ulterior ca inexistente! Sau cel al sârbilor decapitați și cu trei degete de la mâna dreaptă tăiate (cele cu care ortodocșii își fac semnul crucii), înfățișați de toată mass-media occidentală ca fiind croați sau musulmani! Pentru România, cazul lui Mihai Cofariu este edificator. După cum se știe el a fost prezentat de presa internațională drept ungur, acreditându-se ideea că românii încalcă cu brutalitate drepturile minorității maghiare.

O prevedere fundametală a Declarației universale a drepturilor omului de care nimeni nu se prevalează, este inclusă în paragraful 3 al articolului 29:

„În exercitarea drepturilor și libertăților sale, fiecare om nu este supus decât numai îngrădirilor stabilite prin lege (...) ca să fie satisfăcute *justele cerințe ale moralei*..." Corect interpretată, precizarea ar permite ca „drepturile și libertățile" să dobândească o identitate și un specific național. Acest aspect esențial fiind sesizat de prea puțină lume, art.29 pct.3 este violat sistematic și fără scrupule tocmai de abilitați să aplice și să garanteze respectarea drepturile omului.

„Morala" ale cărei „juste cerințe" trebuie „satisfăcute" nu este definită, ceea ce poate avea două înțelesuri: **1.** Este admisă o unică definiție a moralei, subînțeleasă, acceptată universal, dar mai ales obligatorie pentru toată lumea. **2.** Este acceptat pluralismul de idei, deci și varietatea de conținuturi ale conceptului de morală, prin prisma specificului fiecărui popor în parte. În prima variantă, o unică definiție este prin forța lucrurilor sărăcită de conținut, imprecisă și inadecvată. Cerințele moralei se nasc organic în cultura, istoria și tradiția popoarelor. Principiile morale ale unei națiuni nu se pot identifica nici măcar cu legile ei naționale, cu atât mai puțin cu cele internaționale. După modul în care se operează cu drepturile omului este evident că Declarația are în vedere un singur tip de morală, cea atee. Mai mult, acesta este un mod de a eroda morala creștină. Morala atee este supusă definițiilor conjuncturale, arbitrare; ea poate fi modificată (de exemplu prin vot sau prin convenții) după criterii amorale, în funcție de interese ce pot fi străine sau chiar contrare drepturilor omului. Dimpotrivă, morala creștină, de natură divină, este eternă, imuabilă și perfectă. Ar fi necesar și normal ca fiecare țară să poată acționa în litera, dar mai ales în spiritul Declarației, funcție de elementele propriei morale și nu să se supună tăvălugului „justelor cerințe" ale unei morale superpuse, unice, nespecifice și alienante.

Anumite „libertăți și drepturi" ce rezultă din continua reinterpretare și răstălmăcire a prevederilor Declarației pot „satisface cerințele" moralei atee, încălcând violent morala creștină. Pretenția occidentului de a impune României, prin șantaj economic, legalizarea homosexualității înseamnă de fapt batjocorirea moralei creștine, în spiritul căreia poporul român s-a format și trăiește. Cine încalcă în această situație drepturile omului: Cei care emit aceste pretenții sau cei care se opun acestui „comandament" al „standardelor europene în domeniu"? Și cine știe ce altceva va mai urma?

Din păcate, politicienii noștri, slugarnici, nu numai că, dispunând de temeiul necesar (art. 29. 3, menționat mai sus), nu îndrăznesc să contrazică „Europa", dar au îmbrățișat cu entuziasm și inconștiență propunerea de dragul alinierii la „valorile europene".

A impune pe plan mondial, în virtutea drepturilor omului, un unic punct de vedere, cel al moralei atee, în dauna altuia, cel al moralei creștine, reprezintă de fapt anularea oricărui drept, a democrației și a pluralismului, concepte clamate pe toate drumurile. Acest paradox nu este întâmplător. Arbitrariul și confuzia pe care le generează transformă drepturile omului în arma principală a ateismului și internaționalismului în lupta împotriva creștinismului și a națiunilor.

Ale cui sunt deci drepturile omului?

Alexandru ZLATCO
Claudia BURUIANA

23 August 1944 și bolșevizarea României

Una din cele mai complicate și controversate probleme ale istoriei contemporane a României are ca subiect evenimentele din august 1944 și urmările acestora. Interesul pentru această problemă este cu atât mai mare, cu cât majoritatea studiilor de până acum s-au rezumat la descrierea evenimentelor fără o interpretare responsabilă a acestora, iar altele au preferat să facă partizanat politic căutând să tranșeze o problemă istorică în funcție de interesele politice limitate și temporare.

Abordarea zilei de 23 august 1944 impune indentificarea unor ***realități*** peste care nu se poate trece, realități ce se constituie în ***parametri*** ai momentului istoric respectiv și în ***factori*** ce au ***influențat*** și ***determinat*** procese și fenomene istorice ulterioare de maximă importanță pentru ***destinul națiunii*** române.

Situația României în primăvara anului 1944

Atât Antonescu cât și opoziția inițiaseră tratative pentru ieșirea României din război. Dar la repetatele semnale ale anglo–americanilor de tipul – „Înțelegeți-vă cu rușii!" – doar Antonescu a inițiat discuții pe picior egal cu aceștia, înțelegând prin aceasta menținerea liniei frontului în condițiile semnării armistițiului. Totodată mareșalul obținuse, conform mărturiei lui Victor Rădulescu–Pogoneanu care la acea dată era director adjunct al Cabinetului și Cifrului, prin ministrul României la Stockholm – F. Nanu, trei ameliorări ale condițiilor impuse României, și anume: 1) România să nu fie obligată a declara război Germaniei, decât dacă aceasta nu ar accepta să-și retragă pașnic trupele de pe teritoriul român, în termeni de 15 zile 2) să se lase, în teritoriul român o zonă liberă de orice trupe străine, zonă în care să rezideze guvernul țării; 3) să se reducă într-o măsură suma despăgubirilor de război, având în vedere greaua situație economică a României. (*Antonescu*, vol.2, p. 432, Veneția, 1988)

Fără a pune în discuție bunele intenții ale opoziției române suntem obligați să aducem în discuție o „Notă referitoare la tratativele cu România" – (*Antonescu*, vol.4, p.327-328, Veneția, 1990). Aceasta cuprinde indicații date negociatorilor britanici ce tratau cu prințul Stirbey la Cairo. Din conținutul acesteia reies limpede două aspecte: 1) anglo–americani ***înșelau*** cu bună știință partea română în ceea ce ne privește intențiile lor de a debarca în Balcani; 2) aliații ***nu aveau intenția*** de a respecta condițiile pe care partea rusă le oferea cu „generozitate" în aprilie, 1944, textul notei fiind foarte clar: „Nu se va sugera în nici un fel faptul că vom fi gata să ne folosim de oferta României în această primăvară."

Vorbind despre această perioadă se impun câteva observații: a) condițiile obținute de Antonescu pe hârtie erau superioare celor ale opoziției; b) neîncrederea lui Antonescu în aliați era justificată; c) ideea de „ține" linia frontului până la semnarea efectivă a armistițiului era valabilă, reprezentând o ***necesitate***.

23 august 1944

Problema încheierii unui armistițiu era avută în vedere atât de mareșal cât și de opoziție.

Telegramele din zilele de 22 și 23 august trimise de Mihai Antonescu legației române de la Ankara prin care se cerea sprijinul Turciei pentru a media semnarea armistițiului cu Națiunile Unite, telegrama ambasadorului britanic la Ankara din 22 august 1944 adresată Foreign Ofiice-ului prin care informa asupra dorinței românilor de a semna armistițiu, raportul lui Neagu Djuvara datat 25 august 1944 referitor la misiunea primită în ziua de 23 august dimineața de la Mihai Antonescu cu privire la inițierea procedurilor necesare pentru semnarea unui armistițiu româno–sovietic (pe canalul Sthockholm), mărturiile date de Gh. Brătianu referitore la acceptul dat de mareșal, sub rezerva obținerii unei scrisori semnată de Maniu, Brătianu, și Titel–Petrescu care să-și fi dat acordul pentru semnarea armistițiului, ei bine, iată tot atâtea argumente în favoarea opțiunii de încetare a ostilităților a mareșalului Antonescu.

În ceea ce privește opoziția, aceasta avea și ea în vedere încheierea unui armistițiu, fiind desemnat și un emisar român care să treacă linia frontului în persoana generalului Aldea. Acțiunile erau prevăzute pentru data de 26 august 1944. Condițiile obținute de opoziție nu erau superioare celor acordate mareșalului. O dovadă în acest sens o reprezintă telegrama din 26 august pe care Harriman o trimite de la Moscova, referitoare la România. Acestea sunt identice cu cele pe care Antonescu ***le obținuse la 3 iunie la Stockholm***.

În aceste condiții evenimentele de la 23 august legate de arestarea lui Antonescu și afirmația continuată de proclamația regelui către țară conform căreia se anunța poporului român un armistițiu care ***nu exista*** la aceea dată, sunt foarte neclare și se impun următoarele întrebări: 1) De ce nu i s-au acordat mareșalului cele două zile necesare pentru stabilizarea frontului și semnarea armistițiului? 2) De ce a fost devansată ziua de 26 august fără a-i anunță pe șefii opoziției?; 3) Ce rost a avut arestarea lui Antonescu în condițiile în care acesta comunicase opoziției acceptul său de a semna armistițiul, iar mai apoi, chiar în cadrul discuției de la Palat afirmase: „Se poate să cerem și armistițiul, însă să mai aștepte două zile, căci trebuie să vină niște răspunsuri de la Ankara și Madrid." (C. Sănătescu, *Jurnal*, 1993, p.162)?

Urmările acțiunii de la 23 august 1944

Justificarea acțiunii de la 23 august 1944 conține în linii mari următoarele elemente: a) România nu mai avea cu ce rezista în fața rușilor; b) pierderile în oameni ar fi fost enorme; c) din punct de vedere economic, social și spiritual România ar fi fost la discreția agresorului sovietic.

Pentru limpezirea acestei probleme trebuie să prezentăm următoarele realități: a) România a pierdut circa 114.000 de soldați în câteva zile, luați prizonieri de către ruși; b) în luptele pe frontul de est pierderile românești se cifrează la circa 150.000; c) România a participat la luptele de pe frontul de vest cu 22 de divizii. La aceasta trebuiesc adăugate deportările masive făcute în Basarabia și nordul Bucovinei. În aceste condițiuni e greu de justificat ideea că țara nu mai putea rezista și că pierderile ar fi fost de nesuportat. E suficient să amintim predarea și distrugerea flotei românești fără luptă, rechizițiile și confiscările făcute de Armata Roșie, pentru a constata situația reală a României după 23 august 1944.

Referitor la armistițiul semnat la data de 12/13 septembrie 1944, textul acestuia se deosebește radical de cele obținute atât de mareșal cât și de opoziție. El conține o serie de măsuri care țin de un tratat de pace și nu au nimic comun cu o convenție de armistițiu.

Fără a extinde discuția, trebuie amintite următoarele evenimente care au rezultat direct din convenția de armistițiu din 12/13 septembrie 1944.

În virtutea art. 16 din Convenția de armistițiu, este dată legea nr. 364 din 2 mai 1945 care prevedea eliminarea tuturor publicațiilor periodice și neperiodice apărute de la 1 ianuarie 1917 la 23 august 1944 cuprizând idei legionare, fasciste, hitleriste, șoviniste, rasiste sau pasagii dăunătoare bunelor relații ale României cu Națiunile Unite. Sub incidența aceleeași legi intrau și medaliile și insignele metalice, filmele, reproducerile grafice și plastice, precum și discurile ce aveau caracterul specificat mai sus.

Legea prevedea în caz de nerespectare amenzi între 50.000 și 400.000 lei și pedepse de la 1 la 10 ani închisoare. Decretul regal era contrasemnat de ministrul propagandei P. Constantinescu–Iași și ministrul afacerilor interne Teohari Georgescu (alias Burah Tescovici).

Primele trei au broșuri apărut în 1945 și conțineau 1854 de titluri, dintre care 818 în română iar restul în franceză, italiană, maghiară, germană.

Al doilea volum a apărut în 1946 și conținea publicații scoase din circulație până la 1 iunie 1946. Era vorba de 762 de titluri în română dintr-un total de 1843.

Aceste două ediții se refereau printre alții la opera integrală sau parțială a unor nume ca Traian Brăileanu, Gh.Brătianu, Corneliu Zelea Codreanu, Nichifor Crainic, Mircea Eliade, Dimitrie Gusti, Octavian Goga, Nae Ionescu, Nicolae Iorga, Petre Ispirescu, Mihail Manoilescu, Simion Mehedinți, Ion Simionescu.

Anul 1948 va aduce o „nouă producție". Acum era vorba de circa 8.000 de titluri care reprezentau „munca" până la 1 mai 1947. Va urma în același an un supliment de 1.000 de titluri ce acoperea perioada 1mai – 1 noiembrie 1948. Munceau tovarășii, nu glumă. Apar acum numele lui Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, George Coșbuc, Ion Eliade Rădulescu, Lucian Blaga, Titu Maiorescu, Mihail Kogălniceanu și mulți alții.

Parcurgerea textului convenției nu lasă nici un dubiu asupra ocupației militare și a exploatării economice pe care România urma să le suporte. Cum am precizat deja, convenția conținea o serie de reglementări ce țineau de o conferință de pace. În aceste condiții, art. 13 care se referea la judecarea „criminalilor de război" a fost, alături de art.16 discutat mai sus, o grea lovitură pentru țară. Prin aceasta se ***statuta*** că în România existau criminali de război și nu mai rămânea decât să fie identificați și judecați. Era o dovadă de cinism să-l auzi pe Molotov vorbind despre așa ceva.

Ca o concluzie generală asupra evenimentelor din august 1944 și a celor direct condiționate de ele, trebuie remarcate următoarele:

– O comparație acțiuni–rezultate între România și alte țări din jur ne este defavorabilă.

– Națiunea română a plătit un preț foarte mare.

– România nu a câștigat nimic.

Răzvan GARBUR

Anul II Nr. 9-10 (14-15)
15 august 1993 • MIȘCAREA

Continuăm publicarea în serial a materialului PELERIN LA SFÂNTUL MUNTE *al domnului Răzvan IONESCU.*

Structurat în cinci părți, el cuprinde următoarele episoade:

1. Muntele Athos între tradiție și legendă.
2. Organizare administrativă și viață monahală.
Mănăstiri importante.
3. Comori ale Sfântului Munte.
4. Românii la Athos de-a lungul veacurilor.
Schitul românesc Prodromou.
5. Convorbire cu părintele Petroniu Tănase, stareț al schitului Prodromou.

Redacția

PELERIN LA SFÂNTUL MUNTE

Românii la Athos de-a lungul veacurilor. Schitul românesc Prodromou

„De la începuturile creștinismului până spre timpurile moderne, adică o perioadă de 1600 de ani, aproape întreaga cultură a Europei este o iradiație a Bisericii lui Hristos în spiritul creator. Această simplă constatare, care este o evidență ce ne scutește de demonstrații, ne face să înțelegem caracterul dominant al coexistenței istorice a culturii cu religia creștină. Mai mult decât atât - și acesta e un lucru ce nu s-a subliniat niciodată suficient - cultura Europei din această glorioasă perioadă, atât în ramura ei bizantină cât și în cea occidentală, este în covârșitoare măsură o cultură monahală. Călugărul e teolog, călugărul e filozof, călugărul e constructor, călugărul e zugrav, călugărul e melod și imnolog, călugărul e filolog, geograf și istoric, călugărul e chiar mare inventator și deschizător de drumuri în domeniul științei pozitive. În majoritatea lor, geniile care au zămislit această cultură sunt totodată sublimele figuri contemplative ale Bisericii, sunt sfinții creștinismului." (Nichifor Crainic - ***Nostalgia Paradisului***)

Această credință de nezdruncinat în valorile creștinismului trebuie să fi stat la originea atâtor ctitorii ale domnitorilor români de-a lungul veacurilor la Athos.

Izvoare vechi însă, stau mărturie despre legăturile românilor cu Athos-ul, dinainte de întemeierea Principatelor, când păstorii valahi își purtau turmele de oi sau cirezile de vite până sub zidurile chinoviilor călugărești ale Sfântului Munte. Există un document scris de la anul 885, prin care împăratul Vasile I Macedoneanul oprește intrarea păstorilor valahi în Muntele Athos. Câteva denumiri de locuri stau mărturie a trecerii valahilor prin Sfântul Munte: Isvor, Calița, Cațări. Documente ale Mănăstirii Zografou, de la anul 1142, amintesc nume ca: Ioan Vlahul, Ștefan Mavrovlahul și Evdochia Vlahoiani. Denumirea etnică dată Mănăstirii Cutlumuș de **„Lavră a Țării Românești"** se pare că se datorează, nu numai marelui număr de călugări români adăpostiți aici, ci și faptului păstrat prin tradiție, că ea ar fi fost reîntemeiată în veacul al XIV-lea de voievozii Țării Românești. Se știe apoi că organizatorul monahismului românesc, Nicodim de la Tismana, s-a călugărit la Muntele Athos, de unde a venit în Țara Românească înainte de anul 1370, când a înființat Mănăstirea Vodița.

Pisaniile străvechi de pe sfintele locașuri, mulțimea de hrisoave și însemnări păstrate pe manuscrisele răspândite prin toate bibliotecile atonite dovedesc iarăși cu prisosință, nu numai strânsa legătură dintre țările românești și Muntele Athos, ci și marea dărnicie a poporului nostru pentru acest loc de sfințită așezare călugărească. Începând din veacul al XIV-lea și până în pragul celui de-al XX-lea, niciunii dintre ortodocși n-au făcut jertfe mai mari și n-au fost susținători mai darnici ai locașurilor din Sf. Munte ca românii.

Arhimandritul Leonid scria în lucrarea sa *„Privire istorică asupra mănăstirilor slave din Athos"*, apărută la Moscova în 1866: *„După căderea Imperiului bulgar și a celui sârbesc, voievozii Moldovei și ai Valahiei, păstrându-și neatârnarea lor, au ajuns mari ocrotitori ai mănăstirilor din Sfântul Munte".*

Într-o altă lucrare, *„Istoria Athos-ului"*, episcopul rus Profirie Uspenskij arată că *„nici un alt popor pravoslavnic n-a făcut atâta bine pentru Athos cât au făcut românii"*.

Într-adevăr, prin dărnicia românească s-au clădit din nou multe mănăstiri atonite, s-au zugrăvit biserici, paraclise și trapeze, s-au făcut ziduri de apărare, fântâni de apă și turnuri de veghe, s-au înzestrat cu cărți, cu odoare de preț, cu icoane ferecate în aur și argint, cu odăjdii și epitafuri cusute în fir de aur și împodobite cu pietre scumpe și mărgăritare. Ținând seama de toate acestea, învățatul J. Strygowski, vorbind despre arta bizantină, spune că: *„Nu Muntele Athos a înrâurit Moldova, ci dimpotrivă, cultura cea mare a acesteia, comorile ei artistice, au influențat întreaga dezvoltare a artei atonite".*

Fiecare din cele 20 de mari mănăstiri ale Sfântului Munte au primit la un moment dat ajutor important din partea domnitorilor români, astfel:

Biserica **Protaton** din **Kareya** a primit ajutor de-a lungul timpului de la Nicolae Alexandru Basarab și de la urmașul acestuia, Vlaicu Vodă. De asemenea, este pomenit printre ctitori Ștefan cel Mare și Sfânt, iar alături de el, Bogdan Voievod, Alexandru Voievod, Neagoe Voievod, Teodosie Voievod. Au trimis ajutorul lor în bani Grigore Vodă Ghica și Vasile Lupu.

Mănăstirea Marea Lavră a fost reclădită în întregime de către Neagoe Basarab la începutul sec.XVI. În anul 1643, Matei Vodă Basarab zidește din temelie **Biserica Sf. Mihail Sinadon**, unde este de altfel zugrăvit pe peretele ctitorilor, alături de Elena Doamna.

Mănăstirea Vatoped. Aici îl găsim ctitor pe Ștefan cel Mare, care la 1496 a clădit arsanaua (portul) mănăstirii, așa cum arată pisania cu capul de zimbru ce se poate vedea și astăzi. Danii importante va aduce aici și Neagoe Basarab.

Mănăstirea Ivirou. Întâiul ctitor român de aici pare a fi fost tot Neagoe Basarab, care , după cum spune Gavriil Protul, *„pre sus pre ziduri au adus apă cu urloiul de la două mile depărtare și multă bogăție o au îmbogățit"*.

La **Mănăstirea Hilandar** îi găsim ctitori pe Radu cel Mare, Petru Rareș, acesta din urmă dăruind un ajutor de 3000 de aspri, Ieremia Movilă (6000 de aspri).

Mănăstirea Dionisiou a fost rezidită din temelie între anii 1512 - 1515 de Neagoe Basarab, care în 1534 îi zidește și turnul. Biserica mănăstirii, care a ars la 25 octombrie 1520, a fost refăcută cu ajutorul lui Petru Rareș. Tot el, împreună cu soția sa, Elena, dăruiesc și un frumos epitaf cu pisania: *„La Mănăstirea noastră de curând clădită la Sfântul Munte Athos, anume Dionisiou"*.

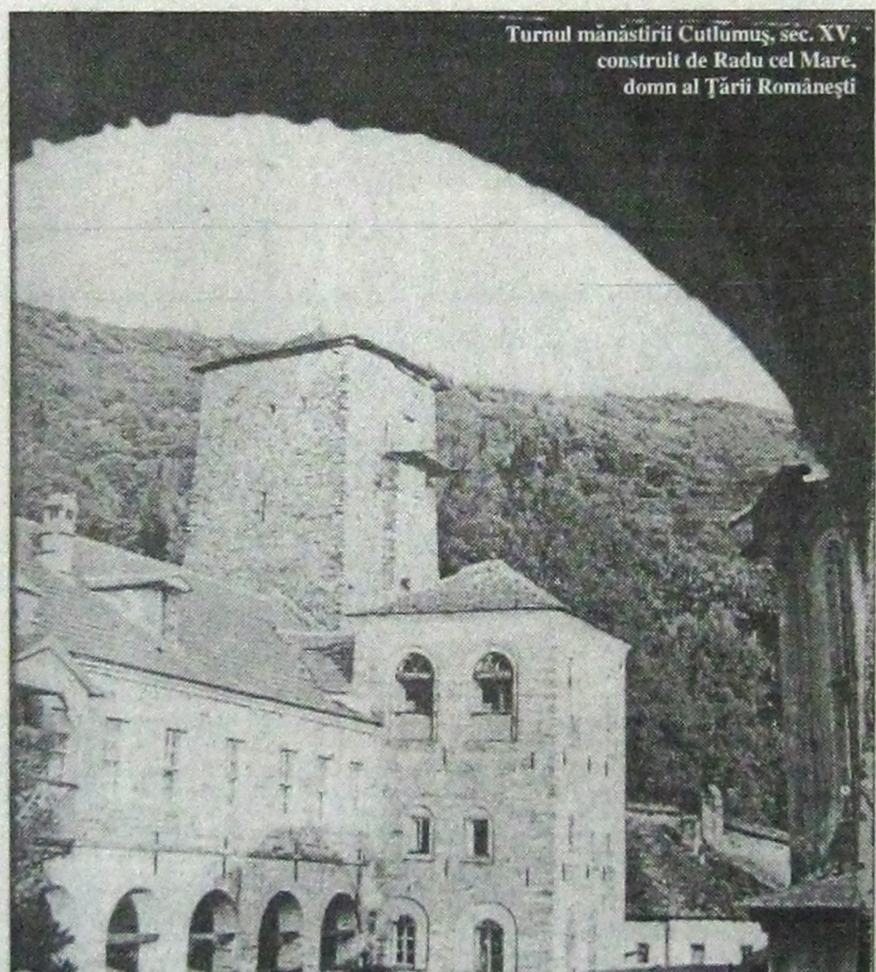

Turnul mănăstirii Cutlumuș, sec. XV, construit de Radu cel Mare, domn al Țării Românești

Mănăstirea Cutlumuș a fost rezidită cu ajutorul bănesc al voievozilor Nicolae Alexandru Basarab, Vlaicu Vodă și Radu Basarab. De asemenea, printre ctitorii importanți poate fi socotit și Neagoe Basarab, care a construit zid împrejmuitor, a împodobit, a făcut **Biserica Sf. Nicolae** cu turle, chilii, trapeza și a înzestrat mănăstirea cu două corăbii.

Mănăstirea Pantocrator. Același Neagoe Basarab a făcut *„mare ziduri de apărare ca și la Ivirou și a dăruit multe daruri"*.

Mănăstirea Xiropotamou. Cel dintâi ctitor român pe care îl găsim aici este fiul lui Mircea cel Bătrân, Alexandru Vodă, care la 9 februarie 1433 dăruiește un ajutor anual de 3000 de aspri.

Mănăstirea Zografou. Aici, cel dintâi ctitor român este Alexandru cel Bun. Apoi Ștefan cel Mare, care, pe lângă danii în bani, ridică la 1475 turnul pentru corăbii de lângă mare.

Mănăstirea Dochiraou. Cel dintâi voievod român care este aici e Vlad Vodă Călugărul, care, la 24 martie 1490, dăruiește un ajutor anual de 3000 aspri.

Mănăstirea Caracalou îi numără printre ctitori pe Petru Rareș, care a ridicat zidurile mănăstirii, și pe Nicolae Mavrocordat, care la 1730 dă pentru tot anul un ajutor de 50 de taleri.

Mănăstirea Filoteu. Cel dintâi ctitor român aici este Vlad Țepeș, care dăruiește un ajutor anual de 4000 de aspri.

Mănăstirea Simonos Petra. Legăturile Țării Românești cu aceasta încep din vremurile lui Neagoe Basarab, care, la sfințirea Bisericii Curtea de Argeș, alături de alți egumeni atoniți, a poftit și pe egumenul acestei mănăstiri. Mihai Viteazul este cel care o reface după un incendiu. De altfel, într-una din sălile oficiale este pus pe perete portretul marelui voievod român, dăruit de Preafericitul Patriarh Teoctist. Din nefericire, este singurul loc unde se recunoaște cu sinceritate contribuția decisivă a domnitorilor români. Tot aici se găsește cea mai importantă arhivă de documente istorice românești aflată în străinătate.

Mănăstirea Sf. Pavel. Cel dintâi ajutor dat aici a fost al lui Ștefan cel Mare, care între 1500-1501 a adus aici apă și a făcut fântână și moară. De asemenea, îi întâlnim aici pe Neagoe Basarab, pe Matei Basarab, ca și pe Constantin Brâncoveanu.

Mănăstirea Stavronichita este ajutată anual cu 4000 de aspri, începând cu 3 martie 1597, de către Ieremia Movilă.

Mănăstirea Xenofont. Printre ctitorii de aici se numără Neagoe Basarab, Matei Basarab, Ștefan cel Mare, Alexandru cel Bun, Mihai Viteazul. La 23 iunie 1636 Matei Basarab dăruiește un ajutor anual de 10.000 de aspri.

Mănăstirea Grigoriou este rezidită din temelie de Ștefan cel Mare, care îi dăruiește totodată 24.000 de aspri.

Mănăstirea Esfigmenou. Printre ctitorii români de aici sunt pomeniți Neagoe Basarab și Petru Rareș.

Mănăstirea Pantelimon. Cel dintâi domnitor ce face danie aici este Vlad Țepeș, care la 12 iunie 1457 dăruiește un ajutor de 6000 de aspri pe an.

Mănăstirea Constamonitou. Aici Ștefan cel Mare este cel care, la 1493, dă un ajutor anual de 5000 de aspri, această sumă fiind reînnoită apoi și de Petru Rareș.

Dar, alături de toate aceste locuri unde istoria ne este încă datoare a ne așeza la locul binemeritat, și nu la anonimatul unde ne așează orgoliul fără seamăn al grecilor și dorința lor nemărturisită de a acapara tot Sfântul Munte, alături de toate aceste locuri deci, mai sunt altele ce pentru noi poartă o lacrimă în plus, de bucurie și de dor, de suflare și rugăciune rostită în limba acasei noastre: chiliile de la **Provata**, **Colciu**, **Sf. Ipatie** ori **Schitul Lacu** sunt toate oaze nu numai de liniște și rugă, ci și de simțire românească, căci aici se nevoiesc câțiva călugări români. Și pentru că Sf. Munte trebuie să aibă o călăuză în capul pintenului ce pătrunde în adâncul Mării Egee, iată că Dumnezeu ne-a hărăzit nouă, românilor, această cinste, prin așezarea dăruită **Schitului românesc Prodromou - Înaintemergătorul**.

Schitul este așezat pe moșia Mănăstirii Marea Lavră. În veacul al XVIII-lea, pe locul acestui schit se afla o chilie cunoscută mai târziu sub numele de **Janicopulo**, la locul ce se cheamă Smirna și având o bisericuță cu hramul *„Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul"*, rezidită în 1794 de călugărul Iosif și ieromonahul Hiotul, după cum mărturisește o pisanie grecească. La anul 1800 Marea Lavră a vândut chilia și biserica duhovnicului Justin Moldoveanul, care a viețuit aici împreună cu doi ucenici moldoveni, Patapie și Grigorie. În anul 1820, după moartea lui Justin, ucenicii săi dobândesc de la Marea Lavră, prin mijlocirea Mitropolitului Moldovei Veniamin, un înscris de 13 articole prin care li se îngăduie prefacerea chiliei Prodomou în schit chinovial pentru călugării moldoveni. Revoluția eteriștilor din 1821 i-a obligat pe cei doi să părăsească Muntele, de frica turcilor plecând în Moldova. Hârtiile și actele le-au lăsat în păstrare Mănăstirii Neamț. De-abia la 22 iulie 1852 alți doi călugări, Nifon și Nectarie, având sprijinul scris al domnitorului Grigore Ghica al Moldovei, au reușit răscumpărarea chiliei Janicopulo, la prețul de 7000 lei.

În prezent obștea schitului numără 15 călugări ce duc o viață duhovnicească aleasă sub îndrumarea acestui deopotrivă om al rugăciunii, al cărților și al lucrărilor gospodărești, care este Părintele Stareț Petroniu Tănase, ajutat de economul mănăstirii, părintele Justinian Stoica. Părintele Petroniu a amenajat cu răbdare și pricepere o bibliotecă ce numără în jur de 7000 de cărți tipărite, printre care poți găsi cărți rare, scoase din vechile tiparnițe românești: *Îndreptarea legii* (1652), *Biblia lui Șerban* (1688), *Viețile Sfinților scrise de Mitropolitul Dosoftei* (1682–1686), *Cazania lui Varlaam* (1643) și *Noul Testament de la Bălgrad* (1648). Tot aici poți găsi peste 200 de manuscrise în chirilică, cu conținut patristic, filocalic și aghiografic. De asemena, se află adunate cu grijă de părintele Petroniu – mare iubitor de muzică psaltică – peste 130 de manuscrise de muzică bisericească, majoritatea din sec.XIX, copiate cu grijă de mâinile smeriților protopsalți de aici, unde între anii 1860 – 1890 a funcționat vestita școală de protopsalți, condusă de schimonahul Nectarie Crețu.

Conduși de pasul ager al monahului Prodomod Haga - bucătar al schitului - am ajuns la locuri unice, unde lacrima pentru frumusețe și dumnezeirea dimprejur îneacă vorbele, făcând loc unei tăceri copleșitoare. La 350 de metri deasupra mării, săpată în stâncă, se află chilia Sf. Atanasie al Atonului dimpreună cu o mică bisericuță, săpată și ea în piatra muntelui, și unde o mână nevăzută păstrează mereu vie candela icoanelor. De aici, cât vezi cu ochii, nesfârșirea mării te poartă spre nesfârșirea Celui din Veci, Necreatul și Creatorul tuturor văzutelor și nevăzutelor. Printre cele văzute ne aflăm aici și noi, mici pete de conștiință, căzute pradă neputinței și morții... Alături se află chilia tânărului călugăr grec Iosif, care ne povestește că aici este cel mai frumos loc din lume, căci pe terasa chiliei lui, aruncată parcă de o mână nevăzută, amețitor deasupra mării, se vede doar soarele ce, în sclipirile albastre ale Egeei, răsare de-o parte a privirii și apune în cealaltă. Apusul de soare ce l-am petrecut aici a fost cu siguranță cea mai cutremurătoare clipă de frumusețe... Se vede treaba că undeva o mână știută ne purta de grijă, făcându-ne să înțelegem că niciodată nu suntem singuri.

Se spune că într-o noapte un om a avut un vis. El visa că se plimbă de-a lungul unei plaje cu Dumnezeu. Pe cer, întocmai ca pe un ecran, se luminau rând pe rând secvențe din viața sa. Pentru fiecare secvență, el observa urmele a două perechi de pași pe nisip: una îi aparținea lui și cealaltă lui Dumnezeu. Când ultima secvență a vieții sale i-a apărut pe cer, a privit înapoia sa la urmele pașilor pe nisip și a observat că de multe ori, de-a lungul vieții, pe nisip era o singură pereche de pași. De asemenea, a mai observat că acest lucru coincidea tocmai momentelor celei mai triste și mai grele ale vieții sale. Mirat, l-a întrebat pe Dumnezeu: *„Doamne, atunci când m-am hotărât să Te urmez, Tu ai spus că Vei fi alături de mine mereu, dar am observat că exact în cele mai grele momente ale vieții mele, pe nisip se afla doar o singură pereche de pași. Nu înțeleg de ce m-ai părăsit tocmai în momentele în care aveam mai multă nevoie de Tine?"* Dumnezeu i-a răspuns: *„Preaiubitul Meu fiu, Eu te iubesc atât de mult, încât niciodată nu te-am părăsit și nu te voi părăsi. Dar dacă în momentele tale de suferință nu vezi decât o singură pereche de pași pe nisip, asta este pentru că Eu, în acele momente, te purtam în brațe".*

(va urma)

Răzvan IONESCU

DESTINATAR - SCĂRLĂTESCU 14:

Criza de identitate

Dorind să explice succesul de public al ziarului „Evenimentul Zilei", analiştii de toate culorile au descoperit numai cauze gazetăreşti. Corpul de literă al titlurilor, ştirea şoc, prezenţa pe fază în toate punctele fierbinţi, stilul adaptat nivelului (sub)mediu de cultură şi de informaţii al cititorului, timpul-record solicitat de lecturarea ziarului-acestea ar fi elementele constitutive ale oului (lui Columb) pe care l-a ciocnit dl Cristoiu în capetele cam prăfuite ale colegilor de breaslă.

Căutând dincolo de ambalaj, **marfa** ne va dezvălui mult mai mult despre **cumpărător**. După '89, cititorii optaseră pentru un **ziar de ideal politic**: „Adevărul" sau „România liberă". Obsesia idealului politic era doar o faţă a obsesiei cu care cititorii intrau într-o epocă de prefaceri dureros de profunde: obsesia unei **identităţi**. „Libertatea"(care, celor mai mulţi, le fusese oferită), prezenta „dezavantajul" crizei de identitate (politică, în primul rând). Ziarele erau „cu Iliescu" ori, cu „opoziţia", iar cititorii –la fel. O infimă minoritate a putut ieşi din legea terţului exclus, pentru a încerca un drum în care opţiunea politică se manifestă doar o dată la patru ani. Identificarea cea mai la îndemână şi cea mai sigură era identificarea politică. Ea dădea iluzia apartenenţei la un grup legat printr-un ideal şi astfel, iluzia unei identităţi.

În 1992, oamenii politici aveau în spate doi ani în care deziluzionaseră teribil, de la stânga la dreapta. Cei de stânga pentru că nu reuşiseră perestroika, zdrobind opoziţia destabilizatoare, cei din dreapta spectrului pentru că nu reuşiseră să contracareze „puterea". Cetăţenii îşi pierduseră optimismul legat de apartenenţa la o anume linie politică. Lipsiţi de posibilitatea unui demers eficient pe lângă o persoană politică, derutaţi de **orarul** curios al separării puterilor în stat–care urma interese care îl depăşeau –, lipsiţi până şi de iluzia unui secretar de partid care să bată cu pumnul în masa directorului, când i-o cereau interesele clasei muncitoare, lăsaţi în voia economiei de piaţă, cetăţenii–cititori au început să se îndepărteze de ziarele cu opţiunea politică, întrucât acestea nu mai ofereau şansa unei medieri eficiente între ei şi puterea politică (administraţie). Deşi „daţi la ziar", oamenii politici continuau **să nu dea** case, locuri de muncă, ba mai scumpeau şi pâinea.

„Evenimentul Zilei" nu a dat nici o iluzie pentru viitor. El s-a mulat excelent pe criza de identitate a cititorului, oferindu-i posibilitatea de a vedea a doua zi în ziar ceea ce (nu) văzuse ieri pe stradă. Lipsit din ce în ce mai mult de orice speranţă, cititorul s-a orientat către un ziar care îi spunea sincer că nu există nici o speranţă (politică, în primul rând). Dacă acel ziar mai este şi făcut bine-şi este!– cu atât mai bine pentru ambele părţi. Încercările principalilor urmăritori în topul tirajelor de a-şi adapta faţa comercială s-au lovit de inerţia sentimentală a cititorilor: cei fideli (din '90!) au făcut presiuni pentru păstrarea stilului iniţial, ceilalţi nu le-au iertat uitat stilul iniţial .

Ce se spune despre „Evenimentul Zilei" se gândeşte despre politicienii de azi. Cam neserioşi–dar ştiu să vorbească omului de rând. Informaţi (cum altfel?), dar incapabili să schimbe ceva cu informaţia lor. Nu deranjează că o întorc „ca la Ploieşti" de la o zi la alta (ceea ce ar fi neconceput la un „ziar serios"), că sunt uneori „exotici", că nu pot nici ei rezolva mare lucru– „asta-i situaţia!" E chiar mai bine că nu se încurcă cu vorbe mari–patrie, ideal, naţiune, om, român–vorbele oricum nu ţin de foame. Dacă cu pâinea stăm cum stăm, măcar circul să fie garantat–şi este!

Atunci când criza de identitate a cetăţeanului va începe să se estompeze, atunci când speranţele sale se vor regăsi în speranţele comunităţii din care face parte, atunci când el va întrezări un răspuns pentru „ce va fi mâine", atunci când o mişcare politică va canaliza energiile acestui Neam pe un drum al cinstei, al libertăţii, al credinţei, al muncii, atunci abia „Evenimentul Zilei", legat strict de o clipă, de un prezent fără viitor, îşi va fi încheiat „misiunea" şi implicit, rolul de lider în topul tirajelor.

Dan BOERIU

Dragi Cititori,

În primul rând dorim să mulţumim – tuturor celor care ne-au scris – pentru aprecierile privind noua formulă bilunară a ziarului nostru. Aşa cum prevăzusem aceasta ne conferă dinamism precum şi un impact mai solid în cadrul societăţii.

*Din nefericire, datorită costurilor de publicare în continuă creştere, suntem siliţi ca în această lună şi, probabil şi luna viitoare, să ne restrângem la o singură apariţie. Desigur, abonaţilor noştri li se va prelungi abonamentul astfel încît să fie acoperită suma achitată. Trebuie să menţionăm că şi această apariţie este posibilă numai datorită sacrificiilor şi eforturilor deosebite realizate atât de redacţie cât şi de mulţi dintre simpatizanţii noştri. Dorinţa noastră este însă, ca în curând, depăşind din mers toate aceste dificultăţi, să putem asigura în continuare apariţia bilunară a **Mişcării**.*

Pentru aceasta este nevoie de sprijinul Dumneavoastră.

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile „Mişcării" nu pot fi atribuite formaţiunii politice MPR.

Mişcarea Pentru România îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentaţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

*

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile „Mişcării" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Publicaţia „Mişcarea" este editată de Mişcarea Pentru România, formaţiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991. Direcţia publicaţiei este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.

Adresa: Strada Scărlătescu nr. 14, Sector 1, Bucureşti, 78.158

Telefon: 659.45.72.; Fax: 312.41.15.

Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare

Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD - SMB), nr. 40.729.96.133.178.

REDACŢIA:

George Roncea – Prim Redactor
Alexandru Zlatco – Şef departament social
Sandra Cristea – Şef departament cultural
Claudia Buruiană
Pavel Mureşanu
Ioan Pera

Bogdan Munteanu – Secretar de redacţie
Karina Knapek – Fotoreporter
Victor Roncea
Dan Dungaciu
Silviu Rareş
Octav Drăgan

Ştefan Doru Dăncuş – Corespondent Sibiu

Program relaţii cu publicul:
miercuri şi vineri, orele 16.00 – 20.00

O scrisoare

Stimată redacţie,

Sunt un cititor constant atât al publicaţiei dumneavoastră (Mişcarea) cât şi al revistei Dilema. Serialul prezentat de dl Zigu Ornea în paginile acesteia ("Asasinarea lui Iorga"), l-am urmărit cu reală curiozitate, mai ales că l-am simţit şi eu ca o "lecţie" – cum spuneţi – la adresa dumneavoastră.

În nr.8 (13) al Mişcării, sub semnătura d-lui Dan Dungaciu este prezentat, în replică, articolul Asasinarea lui Iorga.

Mărturisesc că datele conţinute în acest material m-au umplut de uimire. Le-am privit la început cu neîncredere, apoi cu indignare. Neîncredere, pentru faptul că îmi erau necunoscute şi gravitatea acuzaţiilor mă îndemnau la prudenţă. Indignare, pentru că în numărul următor al Dilemei nu am văzut nici măcar o referire la acuzele extrem de dure pe care redactorul dumneavoastră le aducea d-lui Z. Ornea. Dl Ornea şi-a continuat imperturbabil istorisirea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nici măcar o replică! Mărturisesc că nu pot să-mi pun problema "orgoliului". Nu am încă o explicaţie pentru tăcerea d-lui Z. Ornea, totuşi finalul replicii d-lui D. Dungaciu pare greu plauzibil.

Nu vreau să intru aici în tenebroasele maşinaţii (cum sugeraţi) ce-au premers morţii marelui savant român. Ce m-a determinat să vă scriu este un fapt mult mai simplu, dar mai drastic. Unul dintre cunoscuţii critici din România a fost acuzat de mistificare. Şi i-au fost prezentate dovezile corespunzătoare. Or, tăcerea – repet, inexplicabilă pentru mine – pare să fie aici un răspuns... Situaţia trebuie neapărat rezolvată !

Nu vreau să mă erijez în judecător neutru. Şi nici nu văd cum aş putea să-l conving pe dl Z. Ornea să răspundă. Pot doar un singur lucru: să vă rog pe dumneavoastră să nu abandonaţi această problemă – nu îndrăznesc încă să spun „cazul Ornea" – şi să prezentaţi în paginile „Mişcării" alte argumente (dacă aveţi!), care l-au convins pe dl Dan Dungaciu să pună drasticul verdict – acela de „mincinos fără ruşine".

Poate aşa va veni şi replica, şi această problemă se va lămuri până la urmă. Ar fi spre binele tuturor.

Cu respect,
Valentin Câmpeanu
Braşov

Poşta redacţiei

Octavian P. Gheorghe, Iaşi: Dragă frate, ştim că nu este uşor la Iaşi dar după cum spui chiar tu *„cu credinţa în Bunul Dumnezeu şi dragostea de neamul nostru încercat vom răzbi!"*. Aşa este - *„ce poate fi mai minunat decât îngemănarea dintre forţa şi puritatea Noii Generaţii şi valenţele inspirate de trecutul măreţ al Moldovei creştine?!"*. Multe fapte de voinicie a văzut Ieşul tău natal şi multe o să mai vază. Păstrăm legătura.

Claudio Chelariu, Constanţa: Dragă prietene, îţi vom trimite cât de curând materialele solicitate. Spor la învăţătură.

Marius Georgescu, Slobozia: Răspunsul la cerere îl vei găsi pe această pagină.

Maria Vlaicu, Bucureşti: Dragă Maria, ştim cât de greu ţi-a fost în timpul şcolii. Mulţi aderenţi de vârsta ta ne-au informat despre situaţii asemănătoare. Nu te dezarma, şi profesorii au de învăţat de la voi. Şi vor învăţa! Tu şi colegii tăi menţineţi-vă pe aceeaşi linie. Cu dragostea voastră veţi învinge! La Mulţi Ani de Sfânta Maria şi ai grijă de frăţiorul tău! Te aşteptăm pe la noi.

Prof. C. Cicoş, Craiova: Aveţi întru totul dreptate. Nu este prima data când ni se produc neplăceri de acest gen. Vă rugăm să repetaţi operaţiunea. Mulţumim şi toate cele bune.

Mircea Zaharescu, Ialomiţa: Costul volumului *„Din Luptele Tineretului Român 1919–1939"* este de 600 lei iar al *„Istoriei Mişcării Legionare"* de 1350 lei. Abonaţii beneficiază de o reducere de 50 la sută. Cheltuielile de expediţie rămâne să le aflaţi D-voastră.

I. G. Surugiu, Dâmboviţa: În primul rând vă urăm *„Mulţi ani înainte!"*. Ne pare rău pentru inconvenient. În privinţa cheltuielilor poştale nu avem ce face. În concluzie, faceţi socoteala şi trimiteţi-ne un mandat poştal pentru a putea da curs cererii D-voastră. Vă mulţumim pentru aprecieri. *„Candela nădejdii de veacuri"* va sta în continuare aprinsă.

Mircea Nădlag, Satu-Mare: Am primit documentul pe care l-aţi trimis. Este chiar mai mult decât elocvent. Îl păstrăm în arhivă şi vă garantăm că va veni şi vremea prezentării lui. Într-adevăr, *„astfel de hoţi nu merită decât să fie trimişi să spargă piatra cu barosul."* Vă mulţumim pentru cuvintele de laudă. Rămâne să ne întâlnim cu toţi simpatizanţii sătmăreni.

Radu Costin, Bucureşti: Reţinem: *„Bineînţeles că o ţară nu se poate dezvolta când acţiuni majore, ce sunt în folosul societăţii sale, se împiedică într-un birou mâncat de carii."* Mai scrieţi-ne.

Ilie Iulian, Galaţi: Dragă prietene, într-adevăr, prima ta scrisoare nu ne-a parvenit dar spre compensaţie aceasta, cea primită, ne-a bucurat prin conţinut. Vom cita încheierea: *„Există mereu o piatră de hotar ce străjuieşte un nou început de vreme. Arată, deci, lumii frumuseţea, curăţenia dar şi hotărîrea şi puterea ce le ai, urmaş de înţelepţi şi viteji!*

Îndemn, povaţă, speranţă? Poate toate trei la un loc sau, poate... doar un gând curat pentru toţi acei care pot cu mâna pe inimă să spună că sunt români." Ţinem legătura.

Marian Ghionu, Brăila: Dragă Marian, ca întotdeauna, scrisorile tale sunt pline de substanţă şi dorinţă de a afla, deci de a şti. De asemenea, nu pierzi prilejul de a ne împărtăşi din cunoştinţele tale. Foarte frumos. Aprecierile tale cu privire la noul Manual de Istorie „a românilor" – epoca modernă şi contemporană – (îţi respect ghilimelele), sunt demne de tot interesul şi cu siguranţă pot folosi pentru un articol viitor. „Docomentul" îl cunoaştem şi este foarte folositor. În ceea ce priveşte organizaţiile menţionate, dacă ai să parcurgi colecţia *„Mişcării"* ai să găseşti pagini întregi consacrate activităţii lor. Materialele solicitate ţi le vom trimite încă odată în speranţa că vor ajunge. Baftă şi ţin' te de treabă!

Anca Stareţu, Cluj: Dragă Anca, bineînţeles că vom mai veni pe la Cluj, poate curând. Activitatea ta este îmbucurătoare şi demonstrează încă odată cum o tânără a României de azi este capabilă să îşi arate vitalitatea creativă sub semnul dragostei de Ţară şi a respectului faţă de tradiţie. Mult succes şi îţi urăm şi noi tot ceea ce ne urezi şi tu.

Andrei Conta, Turnu–Severin: Domnule Conta, ne bucurăm că aţi aprofundat Statutul Mişcării şi că sunteţi atât de pătruns de eforturile tinerei generaţii. Da, aveţi dreptate, societatea s-a schimbat, deci şi formele de organizare şi manifestare nu pot şi nu trebuie să rămână cantonate în nişte tipare acum depăşite. Aşteptăm în continuare scrisorile D–voastră.

Anda Pop şi Vasile Teodorescu, Timişoara: Vă trimitem toate materialele necesare. Transmiteţi salutări colegilor voştri şi pe curând!

Tuturor celor care ne-au scris solicitînd numere precedente din *„Mişcarea"* sau volume de cărţi le răspundem că le vom putea expedia materialele în cauză numai după ce ne vor trimite prin mandat poştal plata acestora plus cheltuielile poştale.

IMPORTANT

Căutăm difuzori voluntari pentru publicaţia „Mişcarea". Toţi cei interesaţi sunt rugaţi să ia legătura cu redacţia sau cu reprezentanţii MPR din ţară. Oferim un procent de 20% din costul publicaţiilor vândute (10 lei pentru fiecare exemplar).

ABONAMENTE

Abonamentele la „Mişcarea" se pot contracta prin toate ghişeele poştale şi prin filialele RODIPET S.A.

Publicaţia „Mişcarea" este trecută în catalogul presei interne la nr. 4137.

DRAGI CITITORI:

Suntem bucuroşi să publicăm articole şi reportaje cu privire la temele tratate în cadrul rubricilor noastre, precum şi, în general, cu privire la orice temă ce prezintă interes pentru generaţia noastră. Ar fi bine ca materialele trimise să nu fie prea voluminoase şi, pe cât posibil, să fie dactilografiate la două rânduri.

Vă rugăm să precizaţi vârsta, profesia, adresa exactă şi numărul de telefon la care puteţi fi găsiţi.

Vă aşteptăm!

Anul II Nr. 9-10 (14 -15)
15 august 1993
• MIȘCAREA

ION I. IONICĂ
1907 - 1944

Date biografice

25 iunie 1907 – Se naște la Zărnești (jud. Brașov).
1918-1926 – Școala secundară la Brașov.

Studii universitare: Universitatea de Litere și Filosofie București, 1926-1929; Facultatea de Drept, 1929-1932.

1939 – Doctoratul în sociologie la Universitatea București.

1941 – Părăsește România din motive politice (activitate în cadrul Mișcării Legionare) și este internat în lagărul de la Buchenwald (Germania).

30 nov. 1944 – Asasinat, în condiții neelucidate, la granița italo-elvețiană.

Din bibliografia lui Ion I. Ionică

Numeroase articole și studii în *Sociologie românească*, *Rânduiala*, *Arhiva pentru știință și reformă socială*, *Țara Bârsei*, *Dreapta*, etc.

Manifestări spirituale în cercetarea sociologică, București, 1940

Cadres de la vie regionale roumanie, București, 1940

Drăguș, un sat din Țara Oltului, București, 1944

Dealu Mohului, București, 1945

De la regionalismul cultural la specificul național

Motto: ***„Spre a-l înțelege deci și spre a-i înțelege fapta, cată să înțelegem porunca de atunci a Istoriei și a Pământului ardelean"***

(din articolul ***Horia*** – **Rânduiala**, nr. 3, 1935)

În 1935 se produce în cadrul Școlii sociologice de la București ceea ce Henri Stahl avea să numească în memoriile sale drept „cea mai semnificativă dizidență din rândurile ei". Patru membri marcanți ai echipei lui Dimitrie Gusti – Ion I. Ionică, Dumitru C. Amzăr, Ernest Bernea și Ion Samarineanu, cei care își asumaseră de-a lungul cercetărilor sarcina deslușirii aspectelor psihologice și culturale din viața satelor, s-au retras din cadrul echipei. Aveau să formeze, alături de Ion Conea, Constantin Floru, Eugen Ionică, Victor Papahagi etc. – cercul **Rânduiala**, ce funcționa în jurul faimoasei publicații cu același nume.

Deși opțiunile și, mai cu seamă, evoluțiile ulterioare ale lui H. Stahl și I.Ionică au fost uneori ireconciliabile, marele profesor va mărturisi totuși mai târziu: „... față de inteligența lui Ion I. Ionică aveam cele mai sincere sentimente de stimă și prețuire". Părerea este unanimă; toți cei care l-au cunoscut îl caracterizează aidoma: o minte sclipitoare și o personalitate științifică remarcabilă.

*

În 1926 Ion I. Ionică vine în București și își începe studiile la Universitatea de Litere și Filosofie. Vine într-un București în care tânăra generație de intelectuali frământa marile probleme ale culturii lumii, țintind, chiar dacă de pe trasee diferite, aceleași obiective: deslușirea rosturilor și menirii culturii române în contextul universal, conturarea specificului etnic și a particularităților naționale. Deși acestor comandamente avea să li se subordoneze o pleiadă de remarcabili cărturari ai perioadei interbelice, între cei care duc la apogeu aceste proiecte sunt membrii Școlii sociologice de la București; căci unul dintre țelurile Școlii lui Dimitrie Gusti acesta a fost: **deslușirea specificului național**.

Ion I. Ionică se va alinia rapid sarcinilor asumate de generația sa. Iar calea pe care o propune – de la regionalismul cultural la spiritul național – și prin care înțelege el să răspundă somațiilor epocii sale, îi va conferi, indiscutabil, un loc distinct în contextul cultural în care evoluează.

Ajunge să ia contact cu „terenul" în cadrul Școlii Monografice de la București, cu ocazia cercetărilor de la Drăguș (1929). Va activa în cadrul grupului, specializat în evidențierea cadrelor spirituale ale fenomenelor cercetate vreme de șase ani (în volumul **„Îndrumări pentru monografiile sociale"**, sub redacția lui Dimitrie Gusti, lucrează capitolele consacrate *„Manifestărilor spirituale în cercetările sociologice"*). Este un excelent cunoscător al antropologiei mondiale, comentator și analist extrem de subtil (vezi de exemplu analiza lucrărilor lui Levy-Bruhl, în **Arhiva** nr.1–4, 1933). Ar fi urmat să-și susțină doctoratul la Sorbona, cu o teză despre totemuri, împreună cu reputatul Marcel Mauss.

Un aspect hotărâtor pentru cariera sa trebuie remarcat. Ion I.Ionică vine de peste munți (Zărnești) și aduce cu el în vechiul regat pecetea specifică a zonei din care provine. Regionalismul său însă, nu-l conduce nici la „complexe provinciale" și nici nu-l va ridica mai târziu împotriva obârșiei sale (precum o va face ardeleanul Emil Cioran), ci dimpotrivă, îi va oferi acele puncte de plecare ferme de pe care își va lansa întrebările și va creiona soluțiile. În 1933 scria: „Regionalismul cultural înseamnează înainte de toate aspirarea sevelor originare. Prin el, de la piscul cel mai înalt al cugetării naționale la realitatea concretă și diversă a țării, se va face trecerea continuă de substanță care asigură vitalitatea celei dintâi și putința de expresie a celei din urmă" (*Unde ne sunt ardelenii* – **Dreapta** nr.6, anul II). Se cuvine să amintim aici că respectivul articol era o replică la protestele furibundului Emil Cioran, cel care, în articolele sale de contestare a Ardealului și a ardelenilor (**Vremea**, 1933), recuza acestora orice contribuții sau potențe culturale.

În 1935, alături de alți coechipieri optează pentru o cale proprie de manifestare. Stăruim asupra publicației **Rânduiala** (1935 și 1937 –1938) nu numai pentru importanța ei în cariera științifică a lui Ion I. Ionică, ci și pentru ponderea (prin valoarea ei incontestabilă) pe care a avut-o în epocă. În paginile acesteia semnau, alături de inițiatorii ei: Lucian Blaga, Ion Conea, Radu Gyr, Vasile Băncilă, Haig Acterian, Aron Cotruș, ș.a.. Alături de **Sociologie Românească**, **Însemnări sociologice**, **Arhiva... – Rânduiala** conturează riguros profilul sociologiei românești interbelice.

Calitatea sa de outsider, dublată de acea de fin cunoscător al zestrei culturale regionale, îi permit să sesizeze cu acuitate un aspect ce tindea să se instituie într-o trăsătură principală a vieții culturale din România Mare: **centralismul cultural**; subordonare și predarea necondiționată la un centru (București), de unde se propagau „în teritoriu" rămășițe de gândire occidentală, de cele mai multe ori prost asimilate în capitala României. Tentativă puțin fecundă și sterilizantă, va zice Ion Ionică (vezi și studiul *Drepturile critice* – **Rânduiala**, nr.1, 1935).

În cel de al doilea număr al revistei publică studiul programatic: *Țară și țări*. Ceea ce în primele sale articole era doar enunțat, capătă contur și începe să se ordoneze într-un cadru analitic solid, ce va fi cizelat în lucrările și studiile de mai târziu. Tendinței excesive de „centralism cultural" (deci uniformizare!) din partea „centrului", Ion Ionică îi replică invocând necesitatea fracturării acestei viziuni stricte, prin mutarea accentului pe specificul regional, pe zonele omogene cultural, identificate de el în **țări** (Țara Bârsei, Țara Oltului, Țara Hațegului etc). „Dacă noi ne gândim deci iarăși, să căutăm a determina condițiile de existență ale României noastre spirituale, la un astfel de regionalism cultural aș fi înclinat să mă îndrept în primul rând". O unitate în diversitate culturală. Însă, obligatoriu, o **interdependență**: „Țările presupun **țara**. Ele sunt moduri ale aceleași vieți românești care ne învăluie. După cum la baza variațiilor geografice ale țării noastre stă unitatea pământului românesc, așa la temelia lor etnică și morală stă **Țara**". Prezervarea originalității regiunilor specifice ale României este riposta obligatorie împotriva tentativelor uniformizante ale centrului, cele care, în final, vor de-potența și anihila fondul nostru etnic. Dar mai cu seamă, ne învață Ion Ionică, urmărirea liniilor originare și originale ale **țărilor** este calea cea mai eficace pentru identificarea specificului național: „Țara nu este numai la începutul țărilor, ea este și la capătul lor"; astfel că cei doi poli devin constitutivi pentru ființarea românească: „unul reprezintă bogăția concretă și diversitățile românești, celălalt unitatea de gând și puterea de generalitate a neamului."

Teza sa, întregită cu valoroase probe colectate pe teren, urma să-și capete deplină și firească recunoaștere prin prezentarea ei la cel de-al XIV-lea Congres mondial de sociologie (București, 1939). N-a fost să fie însă, căci războiul a împiedicat desfășurarea lui. O imensă șansă pierdută, și e inutil să mai stăruim aici asupra a ceea ce ar fi putut însemna această manifestare pentru Școala românească de sociologie. Lucrările ce urmau să fie prezentate au fost strânse laolaltă în **„Archives pour la science et la reforme sociales"** (nr. 1-4, 1943). Comunicarea lui Ion Ionică: *„Cadres de vie regionale roumaine"* reprezintă (și) un program ulterior de acțiune.

Lucrarea sa *Dealu Mohului*, de referință în patrimoniul culturii române, înseamnă primul demers împlinit în planul vast ce-l viza sociologul român. Un plan care urmărea, cum subliniază și aici, extinderea cercetărilor la unitățile mai largi decât satul (unitatea la care se oprea Școala monografică a lui D. Gusti), în speță la „unitățile regionale", „întreguri de viață românească care poartă semnele convergenței etnice și istorice în cadre geografice bine determinate" (țările). Întreaga analiză, concentrată asupra ceremoniei agrare a cununii în Țara Oltului, este exemplară atât prin rigurozitatea metodologică („metoda întregurilor organice", dubla perspectivă: funcționalistă și istorico-culturală), cât și prin maniera strălucită de integrare a faptului brut în demersul teoretic: problematica **unității**, a **tipului**, detectarea **ariei de extindere**, a **seriilor de fapte**, etc. Cercetarea urma să fie extinsă, „la întreaga variație a țărilor locale de pe teritoriul dacic". Idee nematerializată, rămasă nouă spre împlinire, așa cum ne-au rămas atâtea de pe urma glorioasei Școli de la București.

Sugeram însă că noul tip de demers ce-l propune Ion Ionică este în ultimă instanță el însuși o **metodă**. O cale de a atinge scopul ultim, acela de profilare a specificului național, în întregul registru de manifestări. Un exemplu admirabil aflăm în ultima lucrare pomenită.

Punctul de plecare îl constituie ritualurile agrare identificate cu ocazia cercetărilor din Dealul Mohului. În capitolul al IV-lea al lucrării, analizând cântecul specific ritualului, Ion Ionică surprinde o particularitate. Textul vorbește despre o ceartă dintre Sora Soarelui și Sora Vântului, dar o ceartă **nedecisă** până la final. Explicația prin apel la caracterul fragmentar al lui este exclusă. În cântecul Bradului de înmormântare din Gorj, cearta dintre Soare și Moarte se desfășoară în același mod, și cu aceleași puncte de suspensie. Alte documente din Țara Oltului – în genul istorioarei unui bătrân din Drăguș, ce are drept învățătură că „...îs în legătură toate, după voia lui Dumnezeu: vântu, roua, ploaia; nici una nu poate fi singură să zică că ieu sunt mai mare, ba ieu sunt mare, ori că eu fac fără tine, ori ieu fără tine, ca și săracu și bogatu, nu pot trăi unu fără altu, toate la olaltă" – și multe, foarte multe colinde, vin să ne confirme „că această nehotărâre privitoare la sfârșitul certei nu este întâmplătoare, ci derivă dintr-un mod de judecată a lucrurilor, expresiv pentru viața spirituală a autohtonului." **Este ideea pe care Ion Ionică a numit-o a *„eternelor complementare"*.**

Mentalitatea aceasta autohtonă exprimată într-un minunat limbaj, simplu și limpede, se lărgește într-o nouă viziune asupra lumii, unde forțele **diverse** ale ei se echilibrează spre a concura, în ultimă analiză, la aceleași scopuri unitare: „astfel, sub aparența neîncetatelor lupte și măsurări de forțe, se ascunde perfecta lor armonie, a căror înțelegere e însuși semnul înțelepciunii umane". Creștinismul cu focul său purificator a venit să încununeze această viziune: „...nici o putere nu se ridică în lume zdrobitor deasupra celorlalte, și se împacă în cele din urmă în întregul pe care oamenii pământului de aici au ajuns să-l cuprindă sub aspectul creștin al ordinii, ba chiar al făpturii divine."

*

Am punctat, extrem de succint, reperele unei evoluții științifice neîmplinite până la capăt. Proiectele strălucite au rămas din nefericire la faza de intenții; un sfârșit violent avea să pună capăt – la doar 33 de ani! – vieții și carierei lui Ion I. Ionică.

Încheiem invocând iar cuvintele, atât de nimerite și aici, ale cărturarului: „Din cei buni, din cei care se depășesc pe sine prin iubirea care se dăruie în marea de frumusețe și eroism sufletului colectiv, din ei și prin ei trăiește neamul. Asemenea alergătorilor, ei trec de la unii la alții, pe deasupra mormintelor și peste șirul anilor, flacăra sfântă a vieții celei neîmbătrânite a lui."

Rămâne ca noi să ne dovedim astăzi capabili de a o primi.

Pagină realizată de Dan DUNGACIU

„Peste banchetul de o zi sau de un deceniu al pigmeilor care ard totul la masa satisfacerii de sine: cinste, memorie, iubire de Țară, credință – Neamul merge înainte, îngropându-i pe aceia sub disprețul și uitarea sa vecinică, din generația jertfei de ieri în generația jertfei de mâine.“ **(Ion I. Ionică)**